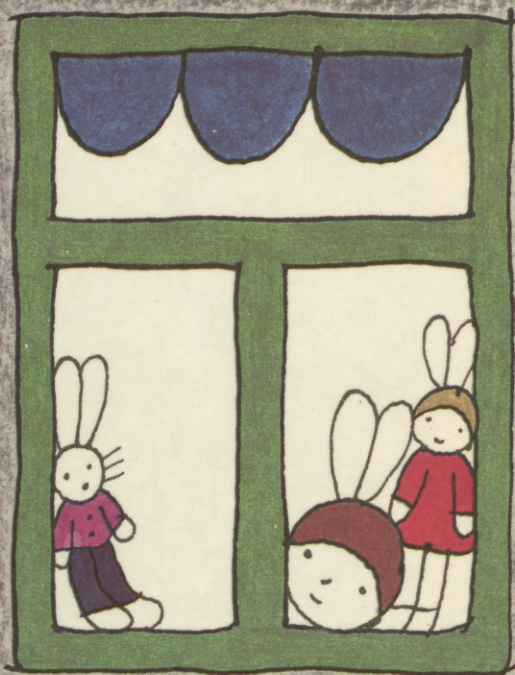

JANIKOVSKY ÉVA

MC
111.835

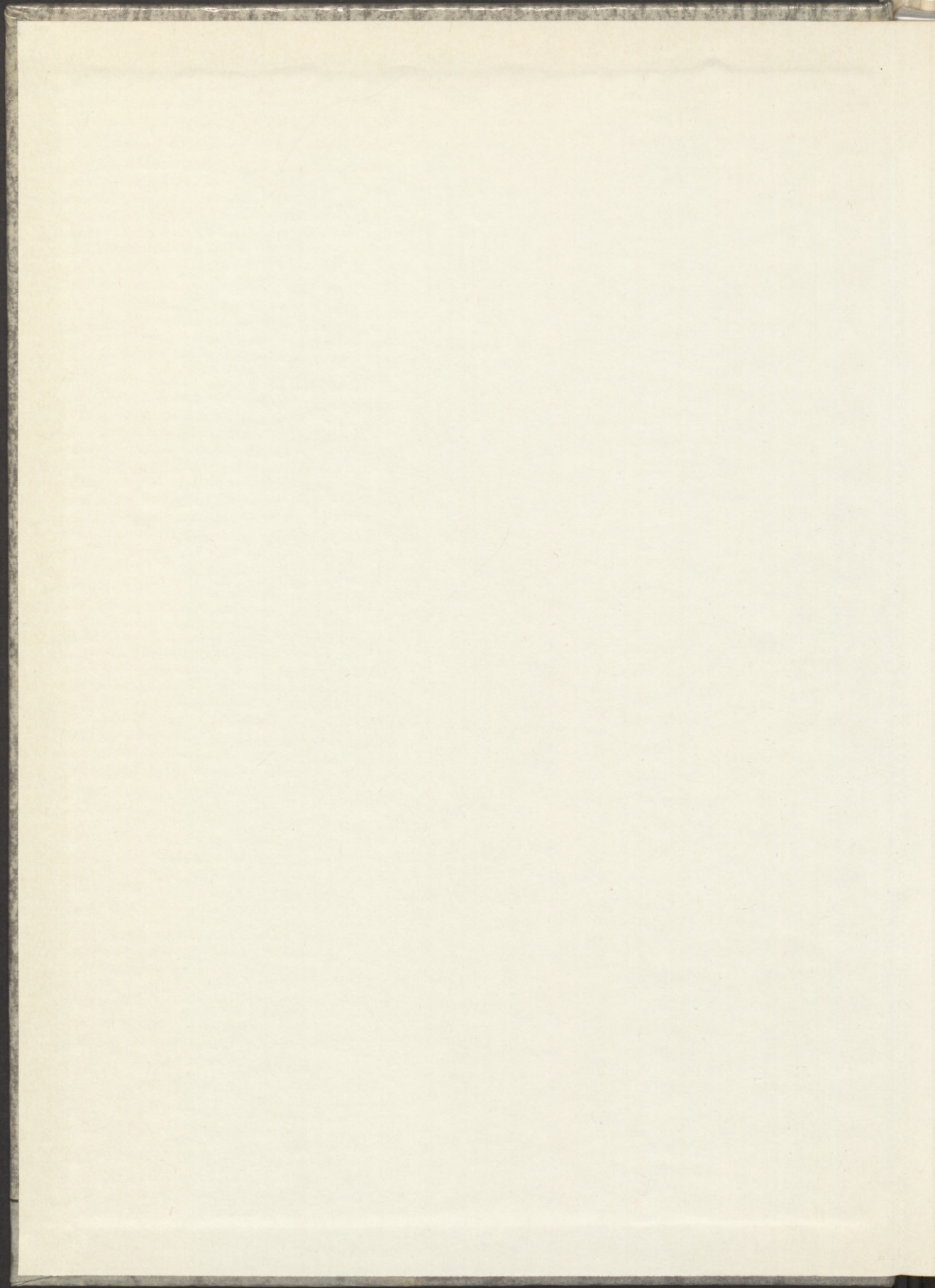
MÁR ÓVODÁS VAGYOK

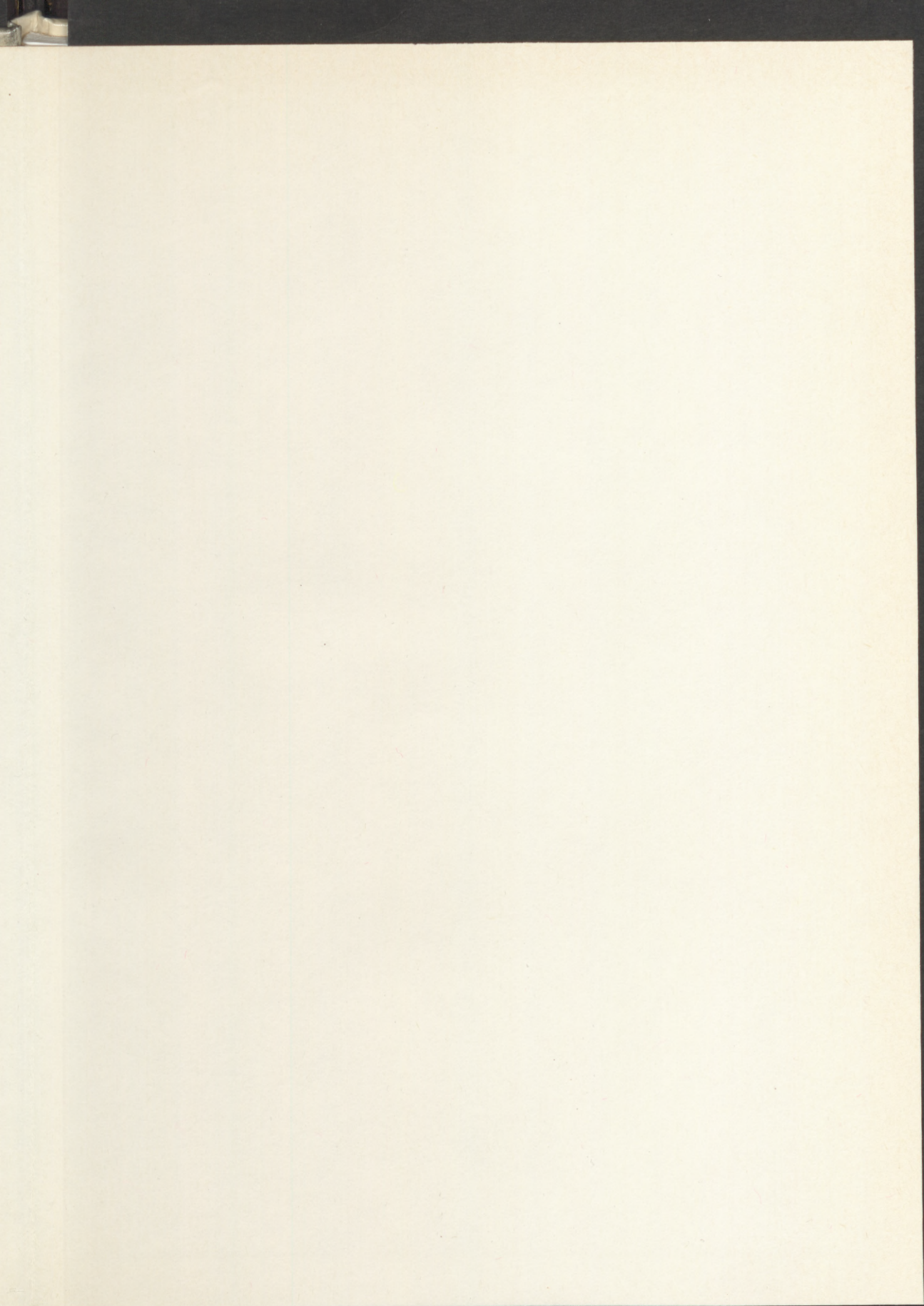

RÉBER LÁSZLÓ
RAJZAIVAL

MÓRA

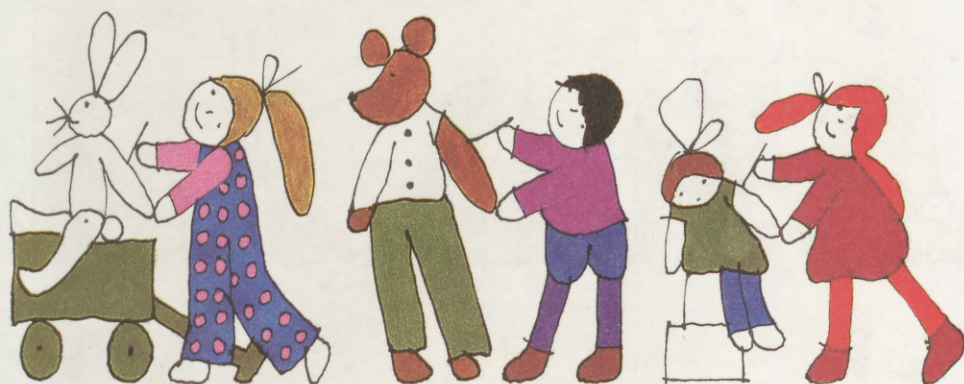

JANIKOVSZKY ÉVA · MÁR ÓVODÁS VAGYOK

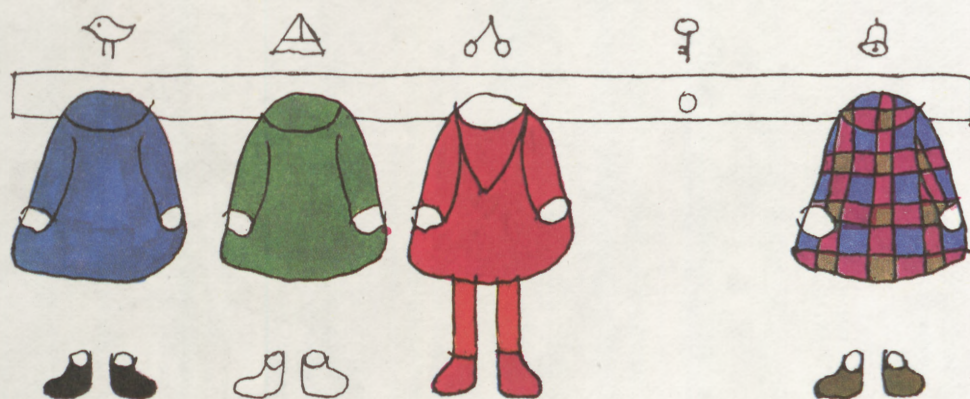

RÉBER LÁSZLÓ RAJZAIVAL

JANIKOVSKY ÉVA

MÁR ÓVODÁS VAGYOK

MÓRA KÖNYVKIADÓ · BUDAPEST, 1991

MCM.835

1991

MÁR ÓVODÁS VAGYOK

Amikor Dani először ment óvodába, nagyon örült annak, hogy már óvodába mehet, csak még annak nem tudott eléggé örülni, hogy ott is kell maradni.

Korán reggel anyuval kettesben indultak az óvodába. Útközben talákoztak a postás bácsival, aki most ment a levelekért, a közértes nénivel, aki most vette át a poharas tejfölt, a sofőr bácsival, aki most hozta a péktől a friss kifliket, a fiúval, aki az újságot hordja, és a szomszédék macskájával, aki mindig csavarog.

Mindegyik megkérdezte Danitól:

– Hová-hová ilyen korán? – Kivéve a macskát, mert az nagyon sietett.

És Dani mindegyiknek elújságolta:

– Már óvodás vagyok, megyek az óvodába!

És akkor megállt a postás bácsi, a közértes néni, a sofőr, aki a friss kifliket hozza, és a fiú, aki az újságot hordja, és mind összecapta a kezét a csodálkozástól, kivéve az újságos fiút, mert annak tele volt a két keze újsággal.

És mindnyájan azt mondták:

– Nahát, már ekkora gyerek vagy! Óvodába jársz! Ki hinné, hiszen tegnap még kocsiban tologatott az anyukád.

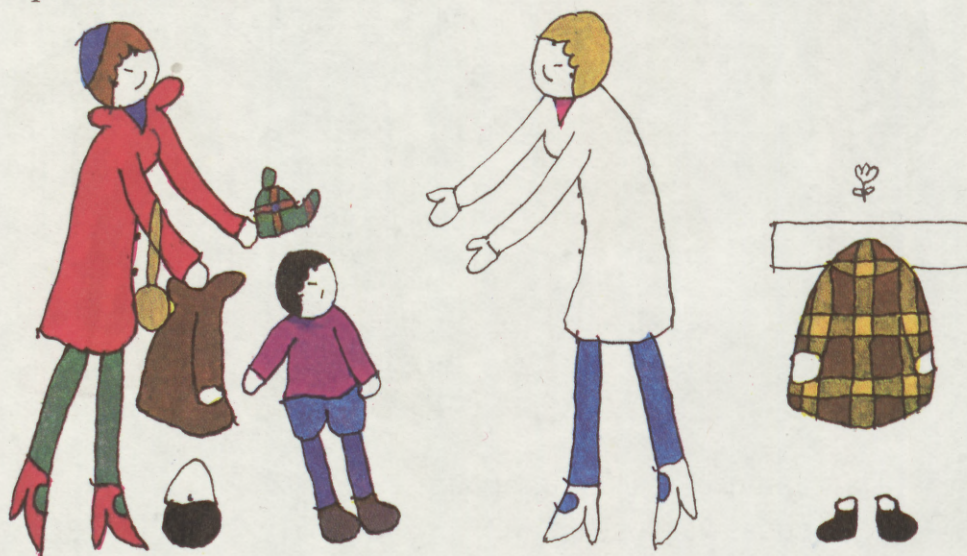
Ami persze nem volt igaz, mert Danit tegnap már egyáltalán nem tologatta kocsiban az anyukája. Sőt éppen tegnap délután Dani tologatta a földszinti ikreket, mert a nagymamájuk megengedte, hogy a sarokig segítsen tolni a kocsit.

Dani anyukája mindenkire rámosolygott, és azt mondta:

– Bizony, múlik az idő, nőnek a gyerekek.

Ez viszont igaz volt, nem úgy, mint a kocsitologatás. Dani látta, hogy anyu büszke arra, hogy már ekkora fia van. És ő maga is büszke volt, hogy már ekkora fiú.

Dani még akkor is nagyon örült az óvodának, amikor befordultak a nagykapun a kertbe, és még akkor is, amikor bementek a lépcsőházba.

És az óvó néni is örült Daninak, mert ahogy beléptek az öltözőbe, megpuszilta, és ezt mondta:

– Szervusz, Dani, örülök, hogy megjöttél, már vártalak.

De amikor anyu is megpuszilta Danit, és el akart menni, akkor már csak az óvó néni örült annak, hogy Dani megjött, mert Dani legszívesebben elment volna az anyukájával együtt. Meg is fogta a kezét, és húzta kifelé. De akkor kiderült, hogy az óvodában nagy szükség van rá.

– Csak nem akarsz elmenni, Dani? – csodálkozott az óvó néni.

– Hiszen éppen azért vártalak, hogy vigasztald már meg ezt a kislányt. – Ezt olyan halkán mondta, hogy csak Dani hallotta, és egy piros kabát mögé bújó, piros harisnyás bögőmasinára mutatott. – Látod, ő még nem tudja, hogy milyen jó óvodába járni.

Anyu elengedte Dani kezét, és a szemével intett, hogy bizony, azt a kislányt jó volna megvigasztalni.

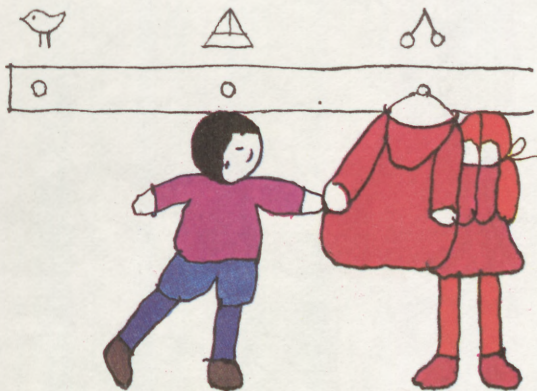
Dani odament a kabáthoz, és megpróbált mögéje nézni. A bögőmasinának csak a haja látszott, az is piros volt.

– Én mindennap ide fogok járni – kezdte a barátkozást Dani.

De a piros kislány ettől csak még jobban bögött. Talán eszébe jutott, hogy ő is. Dani gondolkozott. Aztán folytatta a barátkozást:

– Itt sok gyerek lesz, és sok játék, sokat fogunk játszani, és az óvó néni szeretni fog minket.

A piros kabát akkorát lendült a fogason, hogy Dani azt hitte, menten leszakad az akasztója.

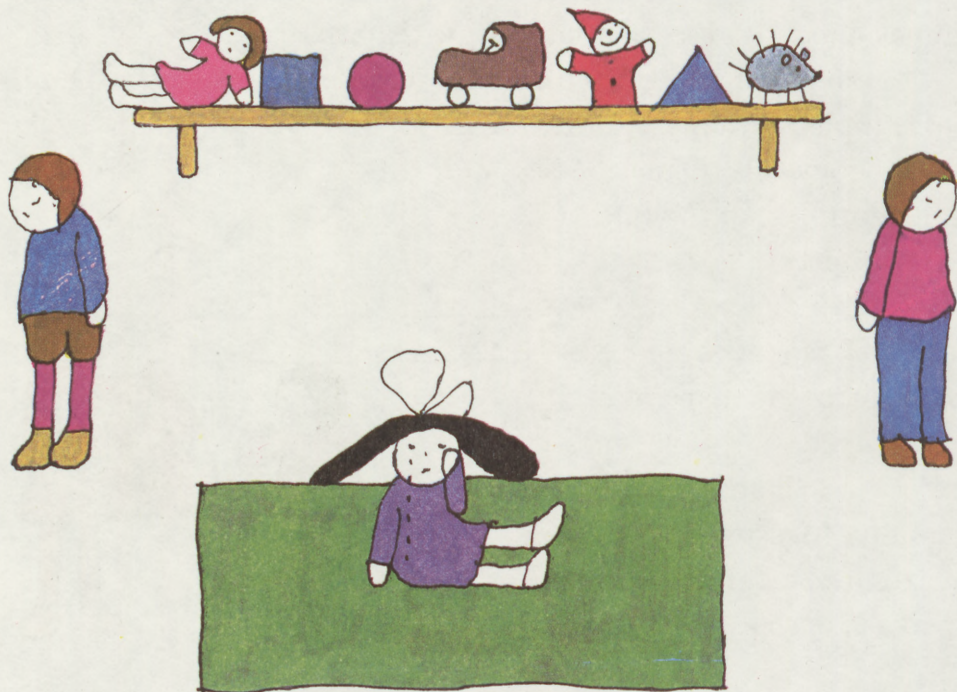
– Én nem szeretem az óvodát, és nem szeretem a sok gyereket, és nekem sokkal több játékom van otthon, és nem szeretem az óvó nénit se! – mondta a piros a kabát mögül.

Dani akkor nagyon megsajnálta az óvó nénit, és elhatározta, hogy ő szeretni fogja. Mert az biztosan egy óvó néninek is rossz, ha nem szeretik, és még meg is mondják. Dani az óvó nénire nézett, hogy vajon hallotta-e, és akkor vette csak észre, hogy az ő anyukája is elment. De most már nem lehetett sírni, mert mit szólna hozzá a piros, a kabát mögött, akit neki kell megvigasztalnia.

Dani kívülről bedugta a kezét a piros kabát ujjába.

– Engem Daninak hívnak, és téged? – kérdezte.

A kabát mögött csönd volt, aztán a kabát másik ujjá fölemelkedett, jobbra-balra kaszált, mintha keresne valakit. Dani elkapta a hadonászó kabátujjat, de ezt már az akasztó sem bírta tovább; leszakadt.

Ott állt a piros kislány, keze az egyik kabátujjban, ott állt Dani, keze a másik kabátujjban, hát elkezdtek forogni, körbe-körbe, s a piros kabát kapucnija vidáman bólogatott, amikor a gazdája nevét hallotta:

– Pöszke, Pöszke, Pöszke – mert így hívták a piros lányt.

– Inkább bent játsszatok, gyerekek! – mondta az óvó néni, és nem szidta össze őket a kabát miatt.

Dani és Pöszke bement a szobába. Három gyerek volt bent. Egyik az egyik sarokban állt, a másik a másik sarokban állt, a harmadik a szőnyeg közepén ült, és törülgette a szemét.

Pöszke egyenest a középsőhöz tartott.

– Ez a fiú mindennap ide fog járni – mutatott Danira. – És itt sok játék lesz, meg sok gyerek. Együtt fogtok játszani. És az óvó néni szeretni fog benneteket.

A két másik gyerek is közelebb jött Pöszkéhez.

– És te nem fogsz ide járni? – kérdezte az egyik.

– Még nem tudom – mondta Pöszke. – Csak akkor fogok, ha jó lesz.

– Nekem azért kell óvodába járnom, mert mindenki dolgozik, és a testvérem is bölcsibe ment, és nincs, aki vigyázzon rám – mondta a szőnyegen ülő, és megint törülgetni kezdte a szemét, pedig már nem is sírt.

A másik két gyerek egyszerre mondta:

– Az én anyukám is dolgozik.

– Az én anyukám is dolgozik – mondta Dani –, de én nem azért járok ide. – És mert mind a négy gyerek kíváncsian nézett rá, mindjárt meg is mondta, hogy miért: – Hanem azért járok ide, mert már óvodás vagyok.

DANI KULCSA

Dani szerette az óvó nénit, mert az óvó néni is szerette őt. Az óvó néni ugyan egyszer sem mondta Daninak, mint a nagymama, hogy jaj, de szeretem az én kis csillagomat, de azért azt tudni lehetett. Legalábbis ki lehetett találni. Például olyasmikből, hogy egyszer Danitól kérdezte meg reggelinél, hogy elég meleg-e a kakaó, más-kor meg Danival állt a sor végére, amikor sétálni mentek.

A múltkor meg Danit küldte a kulcsosomóért, amit az öltöző-szekrényében felejtett.

Jó lett volna, ha az óvó néni is magától kitalálja, hogy Dani szereti őt, csakhogy Dani nem kérdezhetette meg tőle, hogy elég meleg-e a kakaó, nem választhatta őt, hogy vele álljon a sor végére,

és nem küldhette el a kulcsosomóért, mert nem volt kulcsosomója. Daninak csak egyetlen kulcsa volt, és az se nyitott semmit, vagyis biztosan nyitott valamit, csak nem lehetett tudni, hogy hol van az a fiók vagy szekrény, amit kinyit. De nagyon helyes kis kulcs volt.

Dani nagyon vigyázott erre a helyes kis kulcsra, mindig magánál hordta a zsebében, és néha a biztonság kedvéért meg is tapogatta, hogy megvan-e.

Egyszer, amikor megunt a kockákat, eszébe jutott, hogy megmutatja a kulcsot az óvó néninek.

Szerencsére Jutka néni éppen egyedül ült az egyik kisasztalnál, és valamit írt egy füzetbe.

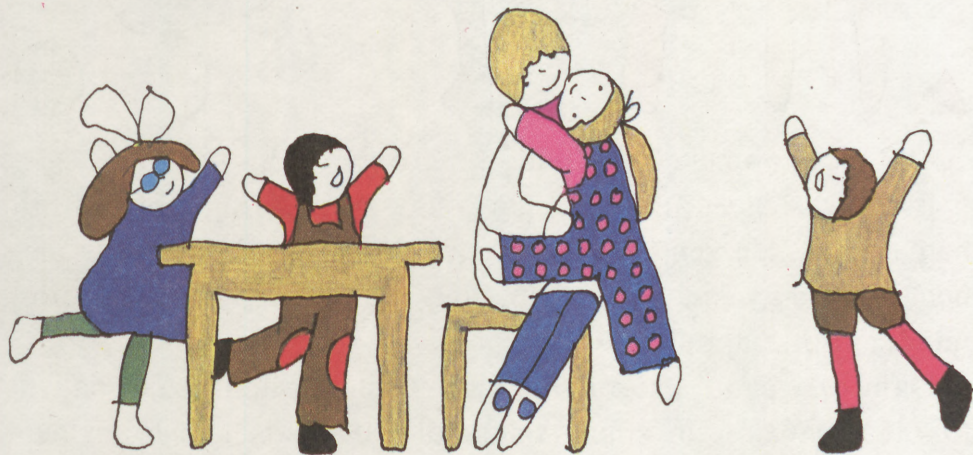
Dani odament hozzá, és a fülébe súgta:

– Mutatok neked valamit.

Az óvó néni azt mondta, hogy jó, de nem mozdult. Dani húzni kezdte, mert szerette volna, ha titokban mutathatja meg neki a kulcsot, úgy, hogy a többiek ne lássák. De Jutka néni nem akarta, hogy titokban mutassa meg, és akkor már több gyerek is odajött, és mind kiabált, hogy nekem is mutasd, nekem is mutasd!

Dani összeszorította az öklét a zsebében – azért se mutatja! Majd megbánja az óvó néni, hogy nem nézte meg titokban, és megkérleli őt. Majd azt fogja mondani: „Mit akartál nekem mutatni, Danikám?”

De az óvó néni nem kérlelte meg Danit, mert most már Gábor-kára figyelt, aki szintén azt kiabálta:

– Jutka néni, mutatok valamit! – Pedig semmi sem volt a kezében, Dani nagyon jól látta.

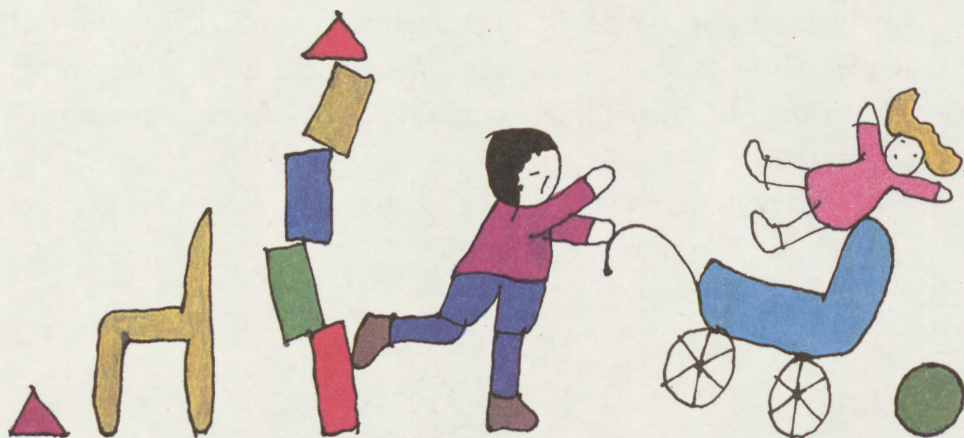
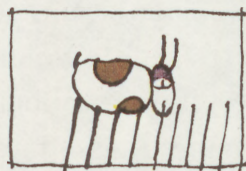
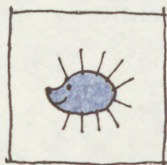
Aztán Tamás is kiabálni kezdett:

– Mutatok valamit, mutatok valamit!

És már mindenki kiabált:

– Jutka néni, Jutka néni! Ide tessék nézni, ide tessék nézni!

Ágika meg felmászott az óvó néni ölébe, átölelte a nyakát, és azt mondta:

– Most adok neked egy puszit, mert szeretlek.

És nem is egyet adott, hanem sokat. Dani haragudott, és ott-hagyta őket. Nézzen csak az óvó néni hol ide, hol oda, amíg meg nem fájdul a nyaka. Ő találta ki, hogy mutat neki valamit, és most mindenki őt majmolja.

Dani belerúgott a toronyba, amit Tamás épített, aztán nagyot lökött a babakocsin, amit Ágika tologatott, mielőtt Jutka néni nyakába csimpaszkodott volna.

De ettől se lett jobb kedve. Mert Jutka néni Misuval állt a sor végére, amikor sétálni indultak, és Gáborkát küldte a tálalóba kenyérért, amikor elfogyott, és a Pöszke heverője mellé ült ebéd után, amikor aludni kellett.

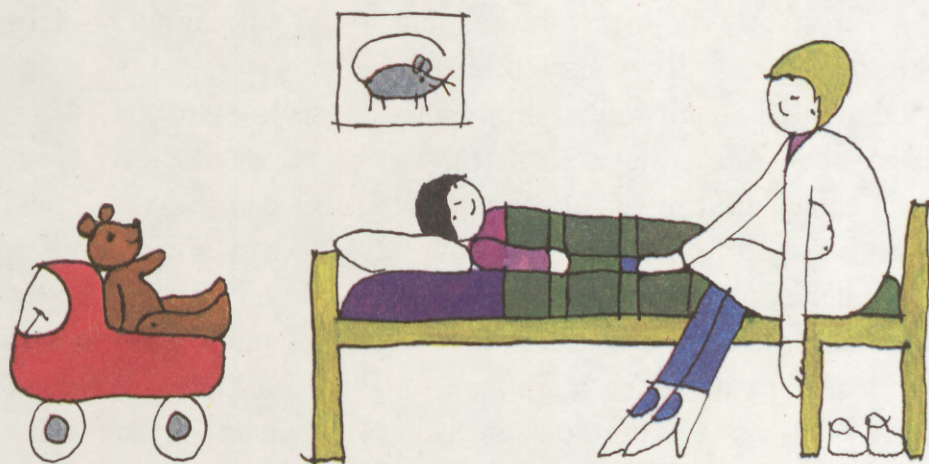
Dani annyira haragudott az óvó nénire, hogy egész nagyra nyitotta a szemét, nehogy véletlenül, csak úgy megszokásból behunyódjék. És arra gondolt, hogy ma azért sem fog elaludni, és holnap azért is ki fog szaladni a sorból, és soha többé nem hozza el az óvó néni kulcsosomóját, akárhogy kéri is rá. Annyira haragudott, hogy megfogadta: a kulcsot se mutatja meg Jutka néninek soha.

Éppen abban a pillanatban, amikor Dani ezt megfogadta, Jutka néni felállt Pöszke mellől, és odahúzta a székét Dani heverőjéhez. Megigazította Dani takaróját, mert a fele már a földön volt, és azt mondta egészen halkán, mert a többiek már aludtak:

– Milyen szép csöndben tudsz feküdni, Danikám, pedig látom, hogy nyitva van a szemed. Tudod, igazán szerencse, hogy az idén csupa jó gyerekek van. Másképp nem is bírnám egyedül egész nap.

Dani ránézett Jutka nénire. Jutka néni fiatal volt, talán fiatalabb, mint Dani anyukája, de látszott rajta, hogy fáradt. A szemén látszott, meg a kezén.

– Mért vagy te egyedül? – kérdezte suttogva Dani, mert eszébe jutott, hogy a másik két csoportnak két óvó nénije van. Egy dél-

előttös meg egy délutános. Eddig sose gondolt rá, hogy Jutka néni egyedül van velük kora reggeltől késő estig.

– Mert a másik óvó néni beteg lett, és nem találtunk helyette senkit. De most már szerencsére jobban van. Zsóka néninek hívják. A jövő héten talán már ő is jön dolgozni – súgta Jutka néni.

Dani megint elgondolkozott. Anyu is jár dolgozni, apu is jár dolgozni, sőt nagymama és nagypapa is jár dolgozni. De arra még sose gondolt, hogy az óvó nénik is dolgoznak. Hogy Jutka néni is dolgozik az oviban. Hiszen ugyanazt csinálja, amit ők!

– Te ide dolgozni jársz? – kérdezte.

– Persze – nevetett Jutka néni, de azt is egészen halkán. – Nekem ez a munkám.

– Neked az munka, hogy sétálsz meg játszol velünk? Anyukám akkor sétált meg játszott velem, amikor nem dolgozott.

– Nekem az munka – mondta Jutka néni –, mégpedig olyan munka, amit szeretek csinálni. Tudod, évekig tanultam, hogy jól tudjak veletek játszani, és vigyázni is tudjak rátok, és megtaníthatalak benneteket énekelni meg rajzolni meg számolni meg bábozni meg mesét mondani.

– És verset is? – kérdezte Dani.

– Verset is – bólintott Jutka néni. – És sok mindent. Hogy okosak legyetek, mire iskolába mentek.

Daninak be sem kellett hunynia a szemét, és mégis sok-sok Jutka nénit látott maga előtt. Egy Jutka nénit, aki mosolyogva várja reggel, akármilyen korán jön. Egy Jutka nénit, aki segít nekik levetkőzni, átöltözni, kezet mosni. Egy Jutka nénit, aki reggelit oszt, énekel, mesél, sétál. Egy Jutka nénit, aki levest mer, kenyeret ad, vizet önt. Egy Jutka nénit, aki begombolja a gombokat, megköti a masnikat, befűzi a cipőket, megkeresi a kesztyűket, és ide néz és oda néz, és itt marad az utolsó gyerekekkel, akiért nem tudnak idejében jönni a szülei. Egyszer vele is itt maradt.

Dani most már nagyon örült, hogy Jutka néni nem találta ki, hogy ő éppen rossz akart lenni. És már azt se bánta, hogy a többi gyereket is jónak tartja, nemcsak őt. És megint úgy érezte, hogy szereti az óvó nénit. De sose fogja neki megmondani, mint az Ágika.

Dani odanyújtotta a markát, amiben a kulcsot szorongatta.
Jutka néni mindjárt megértette.

– Ezt akartad mutatni nekem? – És nagyon figyelmesen megnézte a helyes kis kulcsot. – Nahát, tudod-e, hogy ez éppen olyan kulcs, mint az én íróasztalkulcsom! Vigyázz rá, Dani, hátha egyszer elhagyom az enyémet, akkor, ugye, kölcsönadod nekem?

Dani bólintott, és aztán már nem is beszélgettek tovább, mert Gáborka mocosogni kezdett a szomszédos heverőn.

A PORSZÍVÓ-FÚNYÍRÓ-HELIKOPTER

Dani azért szeretett korán kelni, mert ha korán kelt, akkor elsőnek ért az óvodába, és játszhatott a helikopterrel. A helikopterrel ugyanis csak az játszhatott, aki jól viselte magát, és ha Dani elsőnek ért az óvodába, akkor még biztosan jól viselte magát.

A többi játék mind lent volt a polcokon, ahol elérhették a gyerekek, de a helikopter fönt volt a szekrény tetején, ahol csak az óvó néni érte el. Ha Dani elsőnek ért az óvodába, akkor szépen köszönt Jutka néninek, sietett az átöltözéssel, és mindjárt elkérte a helikoptert.

Aztán odaállt a zöld szőnyeg közepére, mert a helikopter helyből szállt föl, és berregve körülrepülte vele a szobát. Persze kikerülte a hegyeket meg a felhőket meg a tornyokat, néha annyi mindent kellett kerülgetnie, hogy egészen elszédült, aztán leszállt a zöld szőnyeg közepén lévő piros mintára, mert a helikopterben az a jó, hogy pontosan le tud szállni.

Dani a tévében látta a helikoptert, amin betegeket szállítottak kórházba a nagy hegyek közül. Ő nem betegeket szállított, hanem fontos leveleket vitt, meg csomagokat is, aminek örülnek ott, ahova nem jár a posta. A macik meg a kenguruk meg a zöld oroszlánok a polcon.

Dani minden percet kihasználta, mert tudta, hogy csak addig

lehet kis helyen fölszállni és kis helyen leszállni és berregve körbe-
repülni, amíg egyedül van. Mert ha már nem ő az egyetlen jó
gyerek, aki szépen játszik egyedül, akkor biztos, hogy a többi jó
gyerek el akarja tőle venni a helikoptert.

Gáborka is korán szo-
kott érkezni, de ő volt az
egyetlen, akinek Dani
nem sajnálta odaadni a
helikoptert, mert Gáborka
füvet nyírt vele. És Da-
ni szerette nézni, ahogy
Gáborka tolta maga előtt

a zöld szőnyegen, gondosan kikerülve a piros virágágyakat. A fűnyíró surrogott, ahogy nyírta a fűvet, és ezt is jó volt hallgatni. Dani kicsit sajnálta, hogy Gáborka nem ül rá a fűnyíróra, mert a parkban láttak már olyan fűnyírót is, amin egy fiú nyargalászott, mint valami kis traktoron, és csak úgy repült a levágott fű, amerre ment. De hát mindenkinek olyan fűnyírója van, amelyet kitalál magának.

Ágika is korán szokott jönni, és sajnos ő is mindjárt elkérte a helikoptert. Neki nem szívesen adta oda Dani, mert Ágika mindig csak porszívózni akart a helikopterrel a babasarokban. Az pedig egyáltalán nem volt érdekes.

És ha Dani nem adta oda, akkor mindjárt rákezdté:

– Juj, ezt már megmondom! – És nemcsak ígérte, hanem meg is mondta Jutka néninek. – Jutka néni, kérem, a Dani nem adja ide a porszívót, mert mindig csak repül vele, pedig az nem is repülő!

Mert Ágikának fogalma se volt róla, hogy mi a különbség egy repülő és egy helikopter között. Pedig láthatta, hogy ha Dani a zöld szőnyeg középső mintáján felszáll, akkor pontosan oda le is

tud szállni. Ugyan hol van az a repülő, amelyik egy ekkora szobában képes volna fölszállni, körbepülni meg leszállni?

De Jutka néni Ágikára hallgatott, és rászólt Danira:

– Mért szaladgálsz azzal a porszívóval, Dani? Add oda szépen Ágikának, hadd takarítsa ki a babasarkot!

Dani szerette volna megmondani Jutka néninek, hogy azért szaladgál azzal a porszívóval, mert ha ő szaladgál vele, akkor az helikopter, de ha odaadja Ágikának, akkor csak porszívó. Ezért nem is adta mindjárt oda, hanem egyszer még körbepült vele, és az Ágika megint kiabált, hogy juj, ezt már megmondom.

Jutka néni pedig megint benézett az ajtón.

– Én nem értem, hogy mindig ezzel a porszívóval van baj! Ha nem tudtok vele szépen együtt játszani, akkor a porszívó visszamegy a szekrény tetejére.

„Na ugye – gondolta Dani –, ha a porszívó szépen vissza tud menni a szekrény tetejére, akkor világos, hogy helikopter, mert olyan porszívót még senki se látott, amelyik repülni tudna.” De nem szólt semmit, odaadta Ágikának.

Ágika tologatta a babasarkok babaszőnyegén, Gáborka nézte, hogy milyen szépen vágja itt is a füvet, Dani meg várta, hogy mikor repül fel.

ZSOLTIKA RÚG

Amikor már a Pöszke se sírt soha, és nem is akart hazamenni, akkor új gyerek jött az oviba. Zsoltikának hívták, és rúgott.

Először csak az derült ki róla, hogy Zsoltikának hívják, ezt az óvó néni mondta, amikor egy délelőtt kézen fogva behozta a kiscsoportba. Aztán amikor a Zsoltika mamája nemsokára telefonhoz kérte Jutka nénit, és Zsoltika egyedül maradt a gyerekekkel, akkor kiderült róla az is, hogy rúg.

Ágika mindjárt szaladt volna az óvó néni után az irodába, hogy juj, ezt már megmondom, de Misunak az volt a véleménye, hogy nem kell zavarni Jutka nénit, sokkal egyszerűbb visszarúgni. Ki is próbálta, de nem volt egyszerűbb, mert erre Zsoltika bögni kezdett, és azt mondta, hogy majd szól a rendőr bácsinak, hogy vigye el Misut, és zárja be a dutyiba.

Misu ezen csak nevetett, Pöszkének meg nagyon tetszett az,

hogy dutyi, ezért énekelni kezdte, hogy dutyiba, mutyiba, dutyiba, mutyiba, és forgott körbe-körbe.

Zsoltika ettől még mérgesebb lett.

– Majd szólok a zsákos embernek, hogy vigyen le a pincébe a patkányok közé, hogy megegyenek!

És mert ezen is csak nevettek, végül azt kiabálta:

– Majd szólok a doktor néninek, hogy szúrja meg a füledet, és vágja föl a hasadat!

Pöszke abbahagyta a dutyi-mutyit, és Dani mellé húzódott.

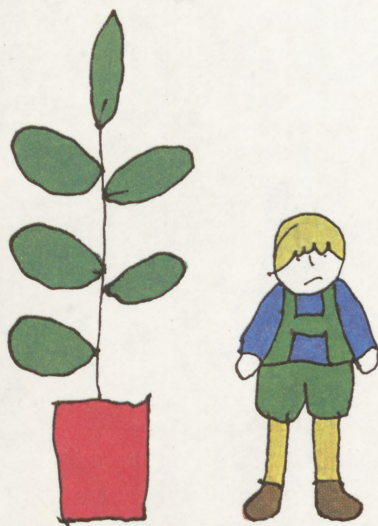
Dani pedig azt mondta Zsoltikának:

– Te hülye vagy, és nem fogunk veled játszani.

Sajnos Jutka néni éppen akkor jött vissza a szobába, és hallotta, hogy mit mondott Dani. Hiába magyarázták neki a gyerekek, hogy nem is Dani kezdte, hanem Zsoltika, és hogy Zsoltika rúg, és igenis hülye, mert azt mondta, hogy szól a rendőr bácsinak meg a zsákos embernek meg a doktor néninek, Jutka néni mégsem Zsoltikát szidta össze.

– Ti már régi óvodások vagytok, Zsoltika meg ma jött először ide. Még nem tudja, hogy jó itt, és ha így viselkedtek, akkor nem is fogja elhinni. Majd ha ti kedvesek lesztek hozzá, és játszotok vele, akkor ő sem fog rúgni meg ilyeneket mondani. Igaz, Zsoltika? – kérdezte Jutka néni az új gyerektől.

Zsoltika, úgy látszik, nem volt még egészen biztos abban, hogy nem fog rúgni és ilyeneket mondani, mert nem válaszolt, csak csúnyán nézett.

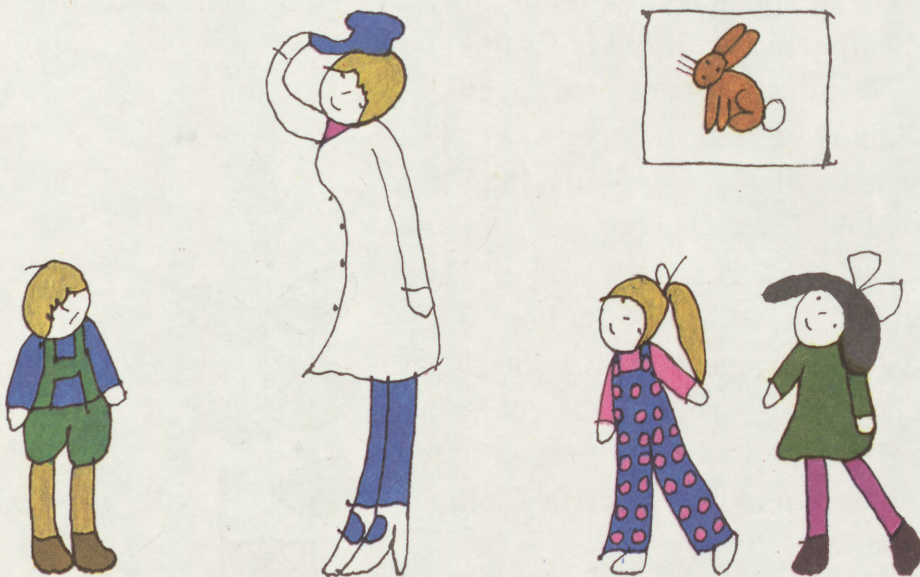
Akkor Jutka néni megkérdezte:

– Ki akar Zsoltikával játszani?

Erre nagyon nagy csönd lett, mert senki sem akart. De Jutka néni most egyáltalán nem örült annak, hogy ilyen csöndben is tudnak lenni a gyerekek. Várt egy kicsit, aztán Zsoltikára mosolygott:

– Én fogok veled játszani, jó?

És Zsoltika bólintott, hogy jó.

– Játsszuk azt, hogy te haragszol a gyerekekre, és idehívod a rendőr bácsit. Én leszek a rendőr bácsi.

Jutka néni a fejére tette Tamás ellenzős sapkáját, hogy mindenki lássa: ő most a rendőr bácsi.

Misu, Tamás, Eszter és Dani leültek a padra, mint amikor bábozik az óvó néni, a többiek meg álltak és figyeltek.

– Rendőr bácsi, tessék elvinni ezeket a rossz gyerekeket! – mondta Zsoltika, de olyan halkán, hogy alig lehetett érteni, és a szőnyeget nézte.

Jutka néni, vagyis a rendőr bácsi odalépett Zsoltikához, és szalutált.

– Mit csináltak ezek a rossz gyerekek? – kérdezte.

– Kinevettek engem, és azt mondták, hogy hülye – panaszkodott Zsoltika, és még mindig a szőnyeget nézte.

– Hát ez bizony nem szép tőlük – mondta a rendőr bácsi.

– Igen, de ő meg rúgott, az szép?! – kiabált közbe Misu, de a rendőr bácsi úgy tett, mintha nem is hallaná. És Dani is meglökte, hogy hallgasson.

– És hová vigyem ezeket a rossz gyerekeket? – kérdezte a rendőr bácsi Zsoltikától.

– A dutyiba! – felelte Zsoltika sokkal hangosabban.

– És tudod, hogy mi az a dutyi? – kérdezte a rendőr bácsi.

Zsoltika a szőnyeget rugdosta, és nem válaszolt.

– Jutka néni, én tudom! – kiabált közbe Tamás. – A dutyi az, ahol rács van, és oda zárják azt, aki rosszat csinált.

– Értem – mondta a rendőr bácsi, de újra csak Zsoltikától kérdezte: – Erre gondoltál?

Zsoltika bólintott, mert úgy látszik, erre gondolt, csak nem tudta megmondani.

– Hát sajnálom – tárta szét a kezét a rendőr bácsi –, de ilyet nem csinállok. A dutyi, amire gondolsz, azért van, hogy a részegeket meg a rossz felnőtteket oda zárjuk. Hogy megjavuljanak, és ne csináljanak még több rosszat. De gyerekeket sose szoktunk bezárni. Azok, ha rosszalkodnak is, megjavulnak otthon vagy az óvodában. Nekem az a dolgom, hogy vigyázzak a gyerekekre, ha eltévednek az utcán, és hazavigyem őket.

Zsoltika, aki eddig leszegett fejjel hallgatta a rendőr bácsit, most váratlanul felvidult.

– Akkor vidd ezeket is haza! – ajánlotta.

De a rendőr bácsi a fejét rázta.

– Nem viszem, mert ezek a gyerekek nagyon jó helyen vannak itt az óvodában. Éppen azért hozták őket ide, mert otthon nincs, aki vigyázzon rájuk. Csak azokat a gyerekeket szoktam hazavinni, akik eltévednek az utcán.

Zsoltika ettől rosszkedvű lett. Aztán eszébe jutott valami.

– Tudod mit? Mondjuk azt, hogy én eltévedtem, és vigyél haza engem. A kulcs Manyikáéknál van, és onnan fölhívhatod az anyukámat is, hogy ne dolgozzon, hanem jöjjön haza, és vigyázzon rám. Addig meg te vigyázol. De van papucsod? – kérdezte aggódva. – Mert nálunk csak papucsban szabad bemenni a szobába.

– Sajnos nincs papucsom – mondta a rendőr bácsi –, azt nem adnak az egyenruhához, legföljebb motorbiciklit vagy lovat. De ha volna papucsom, akkor se vinnélek haza. Mert téged az óvó nénire bízott az anyukád, és ezért nem tévedhetsz el az utcán, még játékból sem. Ha mégis eltévedsz, akkor az óvó nénit kell összeszidnom, hogy nem vigyázott rád.

– Hogysisne! – kiabált közbe Balázska. – Az óvó nénit nem hagyjuk! Tévedjen csak el Zsoltika, aztán én leszek a rendőr bácsi, és én hazaviszem. És nem hozom vissza ide soha.

Jutka néni levette a fejéről az ellenzős sapkát, és most már megint óvó néni lett belőle.

– Hogysisne! – mondta ő is. – És én akkor egész nap kereshetem Zsoltikát, hiszen az előbb is azért telefonált az anyukája, hogy nagyon vigyázzak rá. És a végén sétálni se mehetünk, pedig süt a nap.

– Hát akkor maradjon itt! – vágta el a vitát Dani. – És menjünk sétálni.

A gyerekek gyorsan felöltöztek, mert nagyon szépen sütött a nap. Pöszke hallotta, hogy Zsoltika odasúgja az óvó néninek:

– Pedig egészen közel lakunk, csak egy sarok, és egyszer kell átmenni.

– Majd arra megyünk, és megmutatod a gyerekeknek, hogy melyik házban laktok – ígérte Jutka néni, és Zsoltikával állt a sor végére, biztosan azért, hogy vigyázzon rá.

A sarkon Zsoltika megmutatta az óvó néninek, hogy melyik házban lakik.

– Nézzétek, gyerekek! – állt meg Jutka néni. – Zsoltikáék abban a nagy sárga házban laknak a túloldalon.

– Hát mi is ott lakunk! – kiabálta Pöszke, és odaszaladt Zsoltikához. – Második lépcsőház, harmadik emelet!

– Mi meg a harmadik lépcsőház második emelet! – mondta Zsoltika, és nevetett.

– Szia, harmadik második! – nevetett vissza Pöszke.

– Szia, második harmadik! – visszhangozta Zsoltika.

– Akkor jöhetnénk úgy, hogy egyik nap a te anyukád hoz minket, másik nap meg az enyém – mondta Pöszke.

– Akkor jöhetünk úgy, hogy másik nap a te anyukád és egyik nap meg az enyém! – örült meg Zsoltika, és már együtt is mentek Pöszkével. Így Jutka néni most pár nélkül maradt.

De egyáltalán nem volt szomorú miatta.

HOGYAN LETT KÉT ÓVÓ NÉNIBŐL EGY?

Egy szép napon Jutka néni ezzel fogadta reggel a gyerekeket:
– Meggyógyult Zsóka néni, ma már vele lesztek délután!
– De te azért maradj itt! – mondta Ágika, és mindjárt belecsim-
paszkodott Jutka néni köpenyébe.

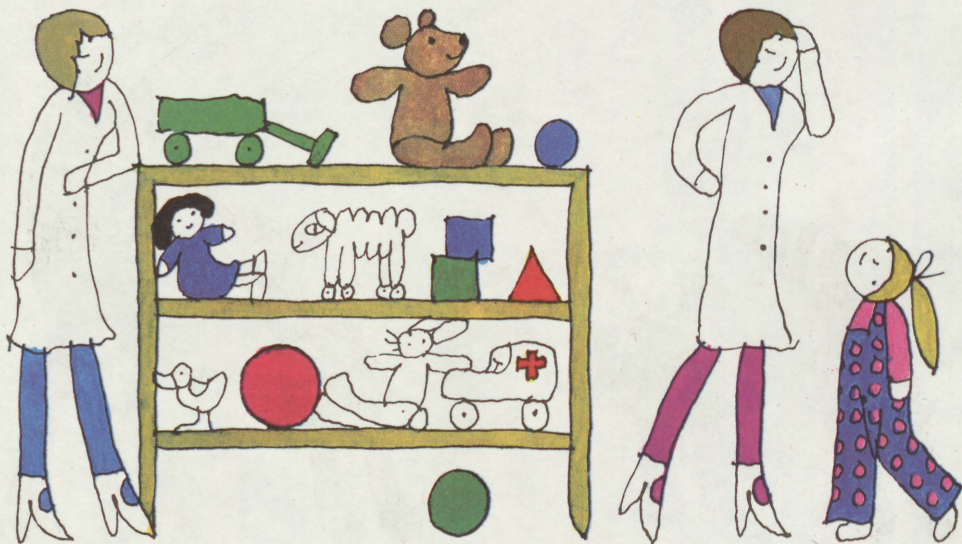
Jutka néni csak nevetett, és megsimogatta Ágika haját.

– Majd megszeretitek Zsóka nénit is. Te fogod a leghamarabb megszeretni, Ágika.

– Mért, ő is olyan helyes, mint te? – kérdezte Eszter.

– Én azt hiszem, hogy még helyesebb – mondta Jutka néni. –
Majd meglátjátok.

És nemsokára meglátták, mert Zsóka néni már délelőtt bejött,
hogy megismerkedjen a kicsoporttal, és mindjárt azzal kezdte,
hogy Jutka néni már sokat mesélt neki mindenkiről, és most
megpróbálja kitalálni, hogy melyik gyerek kicsoda.

A gyerekek leültek a padra. Egészen nagy csönd lett.

Zsóka néni végigsétált a pad előtt, és látszott rajta, hogy nagyon törli a fejét.

– Te vagy a Pöszke! – mutatott Eszterre. – Te meg a Dani! – mondta Misunak.

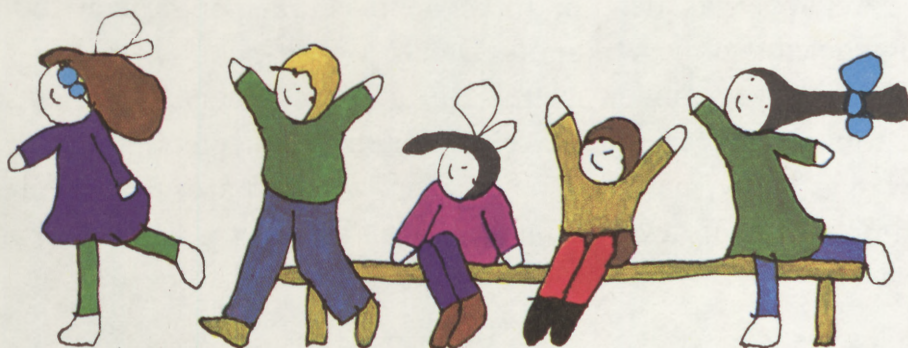
Aztán Danit Tamásnak nézte, Balázskát Misunak, Ágikát Eszternek, Ancsát Ágikának; már mindenki dőlt a nevetéstől.

– Hát ezt még gyakorolni kell – mondta Zsóka néni, és gyakorolhatta is, mert a gyerekek egymás után ugrottak eléje.

– Én ki vagyok? És én ki vagyok? – kérdezték, és Zsóka néni mindig rosszat mondott. Aztán már annyira összezavarodott, hogy néha eltalálta.

Jutka néninek igaza volt, mert Zsóka néni igazán helyes óvó néninek látszott, éppen úgy szeretett nevetni, mint Jutka néni, csak nem szőke volt, hanem barna.

Zsóka nénit eleinte mindenki Jutka néninek szólította, de nem akarattal, hanem véletlenül, mert megszokták már, hogy az óvó nénit Jutka néninek hívják. Ezen is folyton nevetni kellett, mert

most már nemcsak Zsóka néni tévesztette össze egymással a gyerekeket, hanem a gyerekek is az óvó néniket.

– Jutka néni, ide nézz, mit csináltam! – kiabáltak neki a gyerekek játék közben, és mindig akadt egy, aki kijavította:

– Nem Jutka néni, hanem Zsóka néni!

Zsóka néni már három napja velük volt, amikor Balázska egyszer azt mondta:

– Ju-Zsóka néni! – Mert még idejében eszébe jutott, hogy nem Jutka néni, hanem Zsóka néni van most itt.

– Juzsóka néni! – tetszett meg az új név Eszternek, és már Ágika is ismételte:

– Juzsóka néni, Juzsóka néni!

– Ez hosszú – mondta Misu, és mindjárt ki is találta, hogy hogyan lehetne az új név rövidebb. – Legyen Juzsó néni! És akkor mind a két óvó néni lehet Juzsó néni, és sohase fogjuk összecserélni a nevüket.

– Juzsó, Juzsó, Juzsó néni! – kiabálta az egész kiscsoport, mert az új név mindenkinek tetszett.

Ezzel fogadták délután Jutka nénit is, aki persze nem tudta, hogy délelőtt új nevet kapott. De azért örült neki.

Az új nevet minden gyerek egy nap alatt megtanulta, és soha többé nem tévesztették el. Sőt annyira megtetszett nekik a névadás, hogy másnap séta közben, ahogy párosával mentek, maguknak is új nevet próbáltak kitalálni. Persze két gyereknek egyet.

Így lett Ágikából és Gáborkából Ágorka, Zsoltiból és Balázskából Zsoláska, Eszterből és Pöszkéből Pöszter, és a három fiúból, akik a sor végén mentek, Tamini. Ugyanis Tamás, Misu és Dani zárta a sort.

Szegény Juzsó néni alig tudott rendet tartani köztük. És hiába szólt rájuk, mint máskor, hogy Gáborka, Ágika, tessék rendesen menni!

– Olyan itt nincs! – rázták a fejüket a gyerekek, mert nem hallgattak, csak az új nevükre.

Juzsó néni meg törhette a fejét, de elég hamar kitalálta.

– Zsoláska! – kiáltott szigorúan Zsoltira és Balázskára, mikor azok felmásztak a parkot szegélyező kőpárkányra. – Jöttök le!

És Zsoláska azonnal szót fogadott és leugrott. Vagyis szót fogadtak és leugrottak, hiszen ketten voltak. De addigra már Eszter és Pöszke sétált a kőpárkány tetején.

– Pösztér! Nem hallottátok, mit mondtam?! – harsogott Juzsó néni, és a parkban ülő nénik egyre jobban hegyezték a fülüket. Persze Pösztér is lejött, vagyis lejöttek.

– Ágorka, fogjátok egymás kezét! – szólt rá Juzsó néni Gábor-kára és Ágikára, akik fogócskáztak. – Nem halljátok, mit mondtam?!

És Ágorka nemcsak megállt, vagyis megálltak, hanem egymásnak dőltek a nevetéstől.

A parkban a nénik összesúgtak a padon. Biztosan azon csodálkoztak, hogy milyen furcsa nevű gyerekek sétálnak ma erre.

– Juzsó néni! Most mi is rosszak leszünk! – jelentette be Tamás, Misu és Dani, és mindjárt ugrálni kezdtek, mint három gumilabda.

– Tadami! – próbálkozott Juzsó néni a megszelídítésükkel, de hiába, Tamás, Misu és Dani meg se hallotta. – Datasu! – kiáltott

rájuk újra, de ez se használt, bár a nevetéstől már összevissza ugráltak. A többiek körbeállták őket.

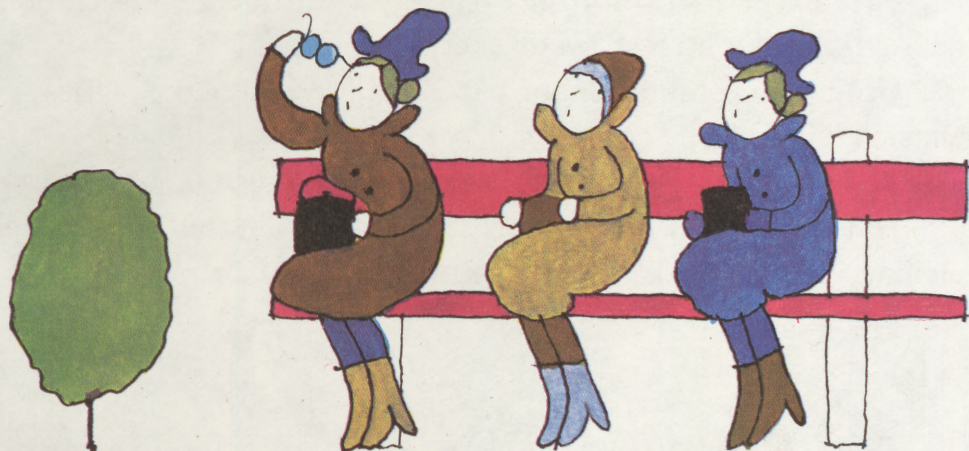
– Midamás? – kérdezte Juzsó néni reményvesztetten.

– Nem, nem! – nyöszörögte a három gumilabda, és igazán nem lehetett tudni, hogy mit szeretnének jobban: ha Juzsó néni eltalálná végre a hármast, vagy ha nem találná el.

Persze eltalálta.

– Tamini! – kiáltotta végre, és igazán idejében, mert Tamás, Misu és Dani már egészen belefáradt az ugrálásba.

Juzsó néni meg Tamini letelepedtek egy padra, Ágorka, Zsoláska és Pösztér meg a másikkra. A nevetéstől is el lehet fáradni.

– Juzsó néni! – szólalt meg Tamás, amikor kifújták magukat. – Ugye, majd elmeséljük Juzsó néninek, hogy mit játszottunk?

A néni a szomszédos padokon megint összenéztek.

– Persze – bólintott Juzsó néni –, majd elmeséljük Juzsó néninek, hogy mit játszottatok Juzsó nénivel.

Ágika felugrott a padról, és átölelte Juzsó néni nyakát.

– Most adok nektek egy puszit, mert szeretlek benneteket! – mondta, és ezzel kivételesen mindenki egyetértett.

ZSÁKOS GÁBOR BÁCSI

A zsákos bácsi játékot Gáborka találta ki. Lehet, hogy ha Zsolti nem mondja azt mérgében, hogy elviteti őket a zsákos bácsival, akkor Gáborka se találja ki a zsákos bácsi játékot. De Zsolti szólni akart a zsákos bácsinak, hogy vigye el a gyerekeket, és Gáborka nemsokára kitalálta az új játékot. Úgy kezdte, hogy a hátára dobott egy kockás takarót, és döngő léptekkel végigment a szobán.

– Én vagyok a Zsákos Gábor bácsi – harsogta –, és elviszem a rossz gyerekeket! Ki volt rossz? Kit vigyek el? Itt a Zsákos Gábor bácsi, aki elviszi a rossz gyerekeket! A pincébe!

– Csókolom, Zsákos Gábor bácsi! – állt eléje Pöszke. – Tessék engem elvinni!

– Rossz voltál? – kérdezte gyanakodva Zsákos Gábor bácsi.

– Hát voltam már rossz, és biztosan leszek is, tessék nyugodtan elvinni – ígérte Pöszke, és nagyon szépen nézett rá.

– És mért akarod, hogy elvigyelek? – kérdezte Zsákos Gábor bácsi, amikor Pöszke már a kockás takarót is lerángatta a válláról.

– Mert én még sose voltam a pincében, és nagyon szeretném

megnézni a kazánt, amivel az egész házat fűtik, meg a meleg vizet csinálják. Meg különben is szeretem, ha visznek.

– Én is! Én is! – kiabált Ágika, aki mindig utánzott valakit.

– Talán te is rossz voltál?! – mennydörgött rá Zsákos Gábor bácsi, mert megijedt, hogy több gyereket is el kell vinnie.

– Rossz volt, persze hogy rossz volt – ajánlgatta Pöszke Ágikát.
– És még ő se járt sose a pincében.

Pöszke és Ágika leült a takaróra, és várakozóan nézett fel Zsákos Gábor bácsira, vajon mikor kapja fel őket takaróstu, hogy a hátára vegye.

Zsákos Gábor bácsi azonban nem akarta őket felkapni.

– Nem féltek a patkányoktól? – kérdezte nagyon félelmetesen.

– Lehet, hogy félünk, de még sose láttunk patkányt. Még játékpatkányt se – vallotta be Pöszke.

– Nahát akkor – dörmögte mély hangon Zsákos Gábor bácsi – jó lesz, ha vigyázol magadra! Tudd meg, hogy a patkány az egy harapós nagy egér, és fekete, bizony!

– Juj, ezt már megmondom! – kiáltotta Ágika, és lemászott a takaróról, de Pöszke visszahúzta.

– Te meg tudd meg – mondta nagy bátran Zsákos Gábor bácsi-

nak –, hogy én még nem harapós kisegeret se láttam, csak képes-
könyvben. És ott cincogni szokott, és farkincája van. Bizony.

Zsákos Gábor bácsi méregbe gurult.

– Hát veletek nem lehet zsákos embert játszani, mert nem akar-
tok félni!

Akkor már ott állt körülöttük a többi gyerek is, és Eszter
mindjárt jelentkezett.

– Majd én félek neked, játsszál velem! Mitől félek?

– Hát tőlem! – mondta Zsákos Gábor bácsi. – Mert el akarlak
vinni. A pincébe viszlek. És a patkányoktól is féljél.

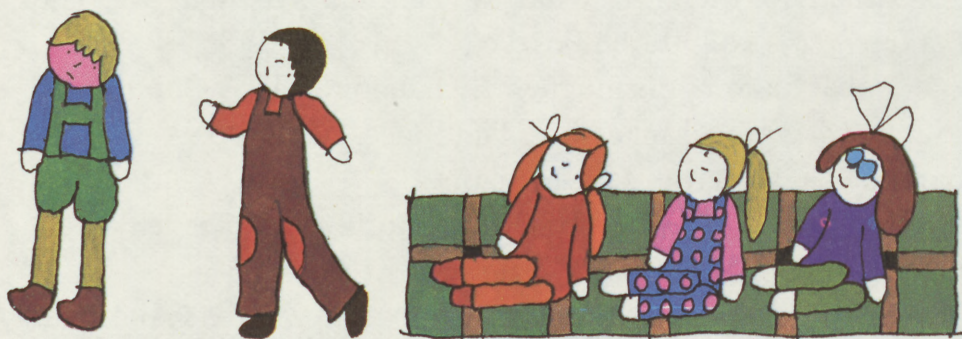
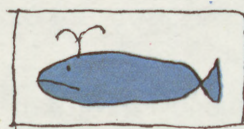
– Jó – mondta Eszter –, most félek.

És leült ő is a takaróra Pöszke és Ágika mellé.

– Na, vigyél minket! – sürgette Pöszke. – Már én is félek. Ágika
is fél. Gyerünk már!

Zsákos Gábor bácsi megfogta a takaró egyik csücskét, aztán
Zsoltikára nézett.

– Azért segíthetnél – mondta neki szemrehányóan, mert Zsolti-
ka erős gyerek volt, és sokkal nagyobb, mint Gábor. Hátha ketten
fel tudják emelni a takarót.

De Zsoltika nem mozdult, pedig már mindenki őt nézte. Csak a cipőjét rugdosta, és közben piros lett a feje.

Pöszke megsajnálta, mert mégiscsak egy házban laktak.

– Nem akarsz Zsákos Zsolti bácsi lenni? – kérdezte.

– Nem akarok – mondta Zsoltika.

Erre már Juzsó néni is odahúzta a kisszékét Zsolti mellé.

– Zsoltika, neked ki mesélt a zsákos bácsiról? – kérdezte.

– Rózsika néni. De nem mesélt, csak mindig mondja, hogy elvitet vele, ha rossz leszek – mondta Zsolti, de nagyon halkán.

– Egyszer már ki is ment az utcára, hogy hívja.

– És láttál már zsákos bácsit, aki gyereket visz? – kérdezte Juzsó néni.

– Nem láttam – mondta Zsoltika.

– Gyerekek – fordult most Juzsó néni a többi gyerekhez –, gondolkozzatok, mit szoktak vinni a bácsik zsákban?

– Szenet! – kiabálta Misu.

– Fát! – kiabálta Dani.

– Krumplit! – kiabálta Tamás.

– És minden jót – kiabálta Balázska –, piros almát, mogyorót!

– És gyereket is – bizonygatta Anca. – Az én apukám mindig felvesz engem meg az öcsit a hátára, és azt kiabálja, hogy sót vegyenek, két zsák sót vegyenek!

– Hát ezt mi is szoktuk játszani! – örült meg Gáborka. – De én nem só vagyok, hanem krumpli. Az én apukám azt kiabálja, hogy egy zsák krumplit vegyenek!

És Gáborka lekapta a polcról a sárga nyuszit, és a hátára vette.

– Én vagyok a zsákos apuka! – harsogta. – Egy zsák nyuszit vegyenek! Egy zsák nyuszit vegyenek!

– Két zsák macit vegyenek! Két zsák macit vegyenek! – masírozott utána Anca, aztán Dani állt be a sorba, a hátán egy kispárnával.

– Egy zsák párnát vegyenek!

Egy perc múlva Juzsó néni befogta a fülét, mert minden gyerek vitt valamit a hátán, és kiabált:

– Egy zsák babát vegyenek! Egy zsák kockát vegyenek!

A dadus ijedten nézett be az ajtón.

– Mi van itt? Zsibvásár?

– Zsákos bácsit játszunk! – szaladt oda hozzá Ágika. – Gyere te is!

És dadus néni fölkapta Ágikát, és ugyanazt mondta, amit Anca apukája szokott otthon:

– Egy zsák sót vegyenek! Egy zsák só eladó!

Már csak Zsoltika állt a sarokban, és nézte a körbe-körbe masírozó gyerekeket. De nem sokáig. Mert Juzsó néni fölkapta Zsoltikát, pedig nem volt könnyű, és elindult vele a dadus után.

– Egy zsák sót vegyenek! De gyorsan, mert nehéz! Egy zsák sót vegyenek! Olcsón adom, vegyék meg!

Zsoltika úgy nevetett, hogy igazán nem lehetett tudni, attól pottyant-e le Juzsó néni hátáról, de már mindketten a földön ültek, és onnan kiabáltak:

– Egy zsák só eladó!

Másnap reggel Zsoltika ezzel állított be az óvodába:

– Megtanítottam apukámat is zsákos bácsit játszani! És átvitt a Rózsika nénihez is, de nem hagyott ott!

– Mi is azt játszottuk tegnap otthon! – kiabáltak többen is.

És a zsákos bácsi játékot még akkor sem felejtették el, amikor a Télapót várták.

– Itt a zsákos Télapó! – így fogadták, amikor piros köpenyében és piros süvegében belépett az ajtón. Pedig nem is zsák volt a hátán, hanem kosár.

Aztán amikor megkapták az ajándékot, és Télapó már menni készült, Pöszke odaállt eléje.

– Tessék engem levinni a pincébe!

Télapó annyira csodálkozott, hogy nem is tudott mit válaszolni, csak Juzsó nénire nézett. Úgy látszik, nem szoktak tőle ilyesmit kérni a gyerekek.

– Télapónak sok még a dolga, Pöszke, másutt is várják a gyerekek – mondta Juzsó néni. – Inkább énekeljünk neki búcsúzóul.

Énekeltek hát neki búcsúzóul, de mindjárt utána Dani kezdte kérlelni Juzsó nénit:

– Menjünk le a pincébe! De igazán menjünk le!

És Tamás is le akart menni, és Balázska is és Eszter is.

Juzsó néni végül beleegyezett. Megbeszélte a fűtő bácsival, hogy meglátogatják a pincében. Mindnyájan lementek.

Megnézték, hogy hogyan fűt a kazánban, amiből aztán a meleg fölmege a fűtőtestekbe, a meleg víz meg a csapokba. Danit és Pöszkét nagyon érdekelte a kazán, de Ágika nem figyelt oda.

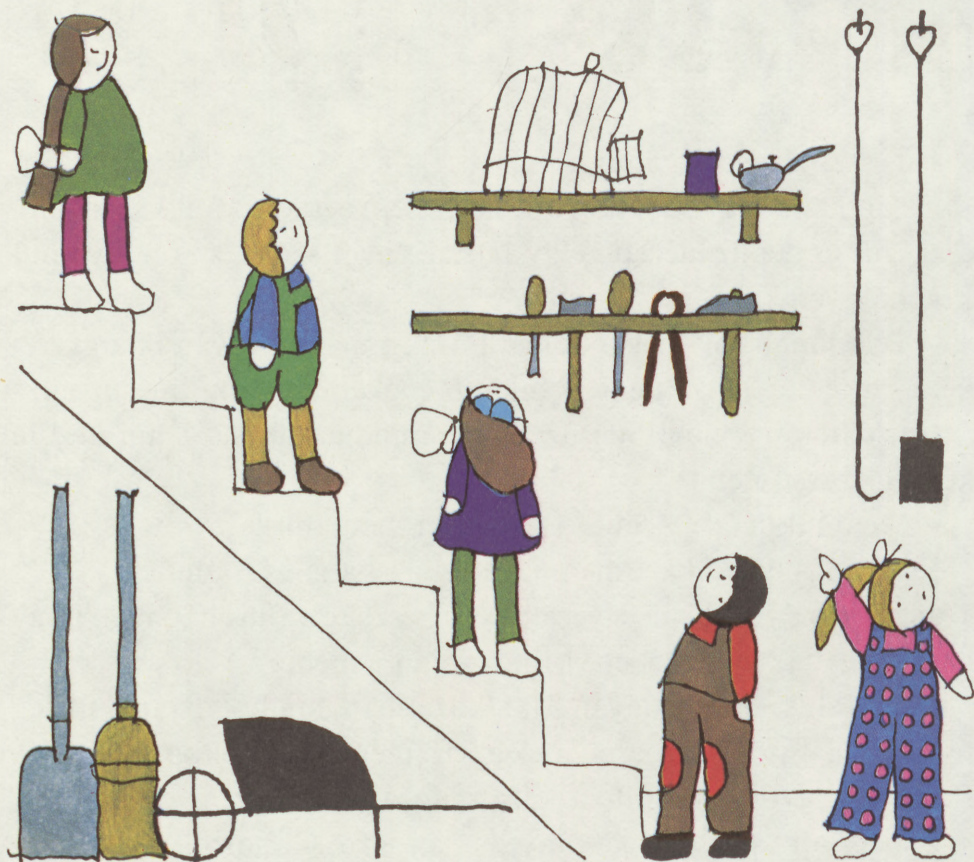
– Nem ott tartják a patkányt? – kérdezte Gábortól, mert meg-

látott a polcon egy madárkalitkát, és gondolta, hogy talán abban tartják.

De a kalitka üres volt, különben is azért került a pincébe, mert összenyomódott az oldala, és nem lehetett becsukni az ajtaját.

– Még csak az kéne, hogy patkány legyen itt! – A fűtő bácsi egészen megsértődött. – Az én pincémben?

Juzsó néni elmagyarázta a gyerekeknek, hogy itt nincs patkány, de ne sajnálják, hogy nincs, mert a patkány nagyon csúnya állat, és az is igaz, hogy harap, és betegséget lehet tőle kapni. De csak nagyon piszkos helyeken találni. És ott se tartják kalitkában.

– Hát mit tartanak kalitkában? – kérdezte Ágika. – Valami
ilyet?

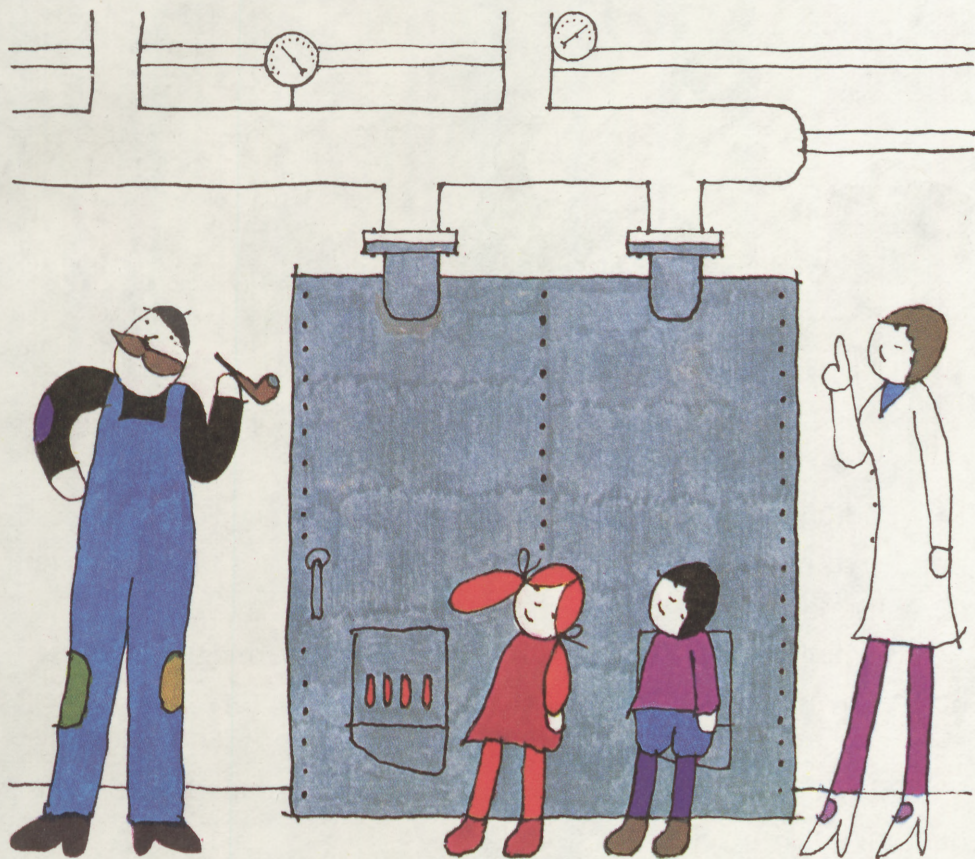
Juzsó néni törte a fejét.

– Talán papagájt – mondta végül.

Ágika megörült, mert ő is arra gondolt, csak elfelejtette, hogy
mi is a neve.

Aztán elköszöntek a fűtő bácsitól, és a papagájról beszélgettek,
meg a kazánról meg a kalitkáról meg a madáretetőről meg a
pincéről.

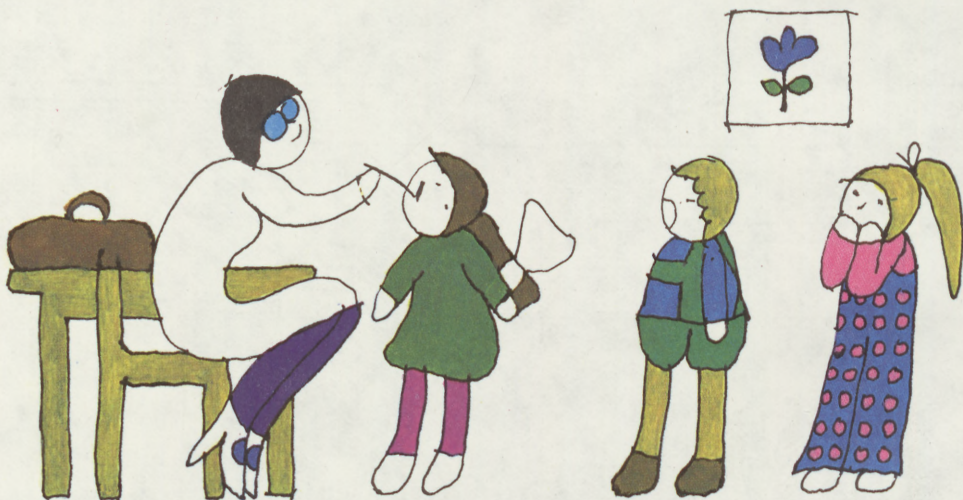
Mert szerencsére, annyi mindenről lehet beszélgetni.

A DOKTOR NÉNI TÁSKÁJA

Náthás lett a Pöszke, köhögött a Gáborka, megfázott a Misu, és mindennap kevesebb gyerek jött az óvodába. De azt a keveset meglátogatta a doktor néni, és doktor nénist játszott velük, de igazánból.

Nem a babasarokban rendelt ugyan, ahol Eszter szokott doktor nénist játszani, hanem egy kisasztalnál, amire a táskáját tette.

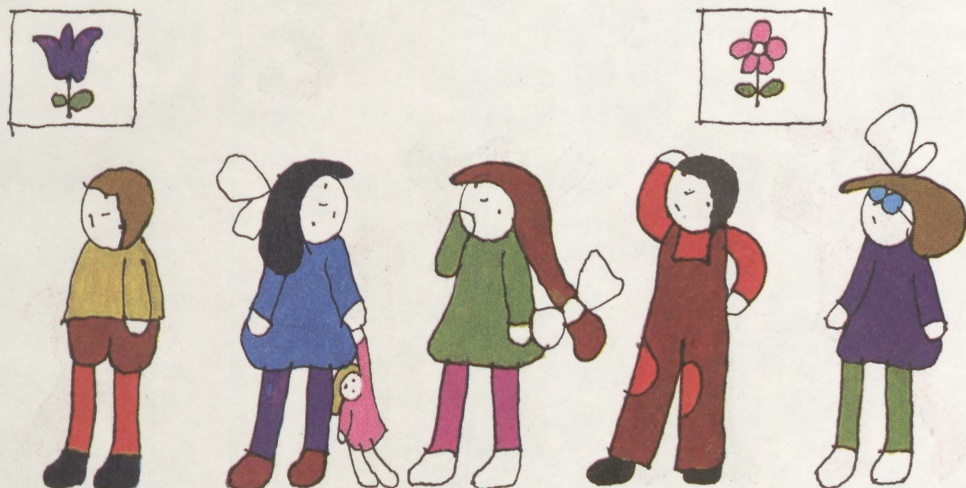
Megkopogtatott, meghallgatott minden gyereket, és megnézte mindegyiknek a torkát. Volt, akiét csak kanállal tudta megnézni, de volt, aki kanál nélkül is meg tudta mutatni.

A legnagyobb Zsoltika tátotta ki a száját, meg is dicsérte a doktor néni, azt mondta, a fókák is megirigyelhetnék az Állatkertben.

Zsoltika nagyon büszke volt erre, és el nem mozdult a doktor néni mellől. Figyelte, mit csinál.

Amikor Ancsának a fülébe is belekukucskált, Zsoltika megkérdezte:

- Az én fülemben miért nem kukucskálsz?
  - Fáj már a füled? – kérdezte vissza a doktor néni.
  - Még nem – mondta Zsolti.
  - Hát azért nem kukucskálok. Ancsának már fáj, és azt akarom megnézni, hogy nem akar-e újra fájni.
  - Akkor felszúrod? – kérdezte Zsoltika.
  - Akkor meggyógyítom – válaszolta a doktor néni.
- Zsoltika belenézett a doktor néni táskájába.

- Nincs késed? – kérdezte.
  - Nincs – mondta a doktor néni. – Csak ollóm.
- Meg is mutatta. Furcsa olló volt, hosszú szárú, és a vége, ahol vágni lehetett vele, nem egyenes volt, hanem hajlott.
- Ezzel mit szoktál vágni? – kérdezte Zsoltika.
  - Azt a fehér pólyát, amivel bekötöm a gyerekek kezét vagy lábát, ha fölsértik. Könnyebb leszedni, ha átvágom, mint ha letekerem.

Az ollót megnézte Dani is, Eszter is.

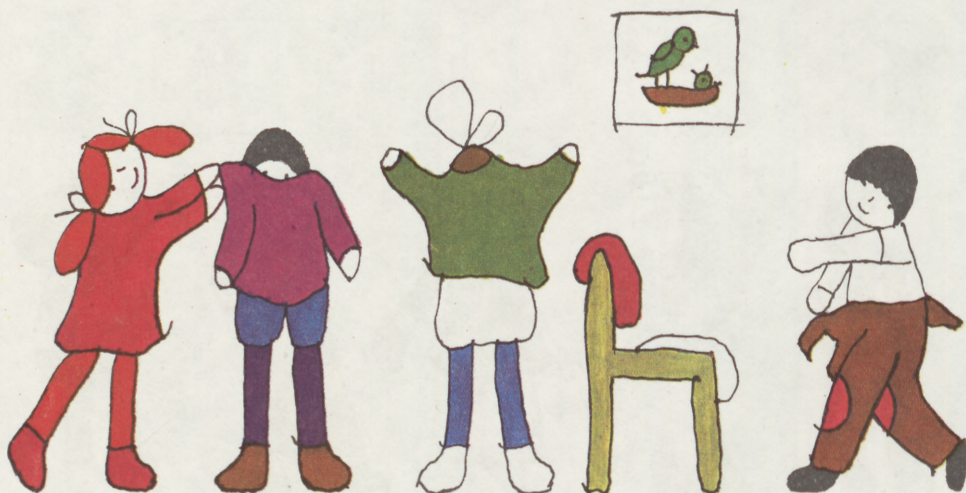
A doktor néni közben elővett a táskájából egy hosszú, vékony tűt, egy üveghengert, aminek a végén fémdugó volt, meg egy kis üveget.

– Abban mi van? – kérdezte Eszter. – Víz?

– Nem víz, hanem orvosság – mondta a doktor néni.

– És a tűvel mit csinálsz? – érdeklődött Zsolti, pedig tudta.

– Gyertek közelebb, megmutatom – mondta a doktor néni. – Nézzétek, a tűt beleteszem ebbe az üveghengerbe, aztán felszívom a másik kis üvegből az orvosságot. Mert a tű belül lyukas, és az

orvosság át tud menni rajta keresztül az üveghengerbe. Onnan pedig a tű segítségével a ti karotokba. Másképp nem tudnám a bőrötök alá tenni az orvosságot, pedig csak úgy használ.

– Szóval megszúrsz minket? – kérdezte Zsoltika.

– Meg – bólintott a doktor néni.

– Juj, ezt már megmondom – suttogta Ágika, de csak egész halkan, különben is mindenki a doktor nénire figyelt.

– Jutka néni majd segít nekem – folytatta –, és letörli a karoto-

kat ott, ahova szúrok, hogy egészen tiszta legyen. No, ki lesz az első?

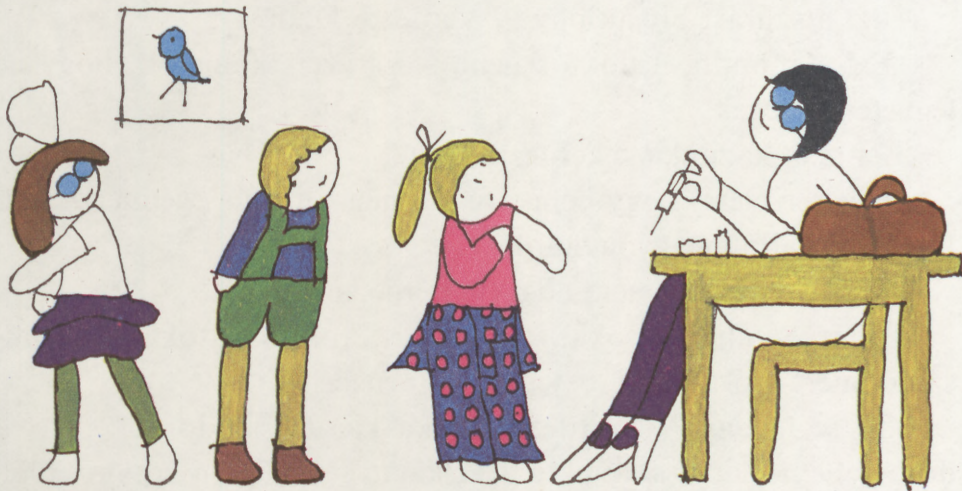
A gyerekek álltak, senki se mozdult.

Jutka néni feltúrta az ingük ujját, és megtörölte a karjukat egy nedves vattával.

– Fájni fog? – kérdezte Dani.

– Kicsit – mondta a doktor néni. – Ne nézzetek oda, annyi csak, mint egy csípés. Inkább nézni rossz.

Zsoltika odalépett a doktor néni elé. Behunyta a szemét, és odatartotta a karját.

A doktor néni beleszúrta egy picit. Zsolti meg se mukkant. Pedig azért fájt, vagyis nagyon csípett.

– Juj! – húzta össze magát Ágika, aki nem hunyta be a szemét.

Aztán sorra következett Dani, Balázska, Anca, Tamás, Eszter. Senki se sírt. Mert mindenki arra gondolt, hogy csak nem fog éppen ő sírni! Ágika maradt utolsónak.

– Nem akarod megvárni, amíg nem félek? – kérdezte a doktor nénitől.

– Szívesen megvárnám – nevetett a doktor néni –, csak nem tudom, mikor lesz az, és ma még sok gyerekhez kell mennem.

– Mint a Télapónak! – mondta Balázska, és ezen még Ágika is nevetett.

– Hát ha sietsz, akkor szúrj meg úgy, hogy félek – állt oda a doktor néni elé, de ő is csak annyit mondott, hogy juj, és azt is inkább úgy, mintha nevetne.

A doktor néni eltette a tűt meg az orvosságot.

– Nagyon rendesen viselkedtetek – dicsérte meg őket. – Még a nagycsoportosokkal is előfordul, hogy sírnak, mert félnek az injekciótól.

– Ezt a szúrást hívják úgy? – kérdezte Dani.

– Ezt – mondta a doktor néni. – És azért kapjátok, hogy ne legyetek betegek.

– És nem leszünk? – kérdezte Eszter.

– Hát remélem, hogy nem. De ha mégis megbetegednétek, akkor hamarabb meggyógyultok.

– Más orvosságot nem adsz? – kérdezte Eszter.

– Nem. Sétáljatok sokat, és ne hagyjátok magatokat összepusztítani, mert most sokan betegek, influenzások.

– Te se hagyod? – kérdezte Ágika kicsit csalódottan, mert a doktor néni már összecsukta a táskáját. – Pedig én adtam volna neked egy pusztit!

– Tedd el tavaszig! – nevetett rá a doktor néni. – Majd visszajövök érte!

Alighogy a doktor néni elment, a gyerekek elkezdtek doktor nénist játszani. Minden babának és macinak és nyuszinak adtak injekciót. Azok persze úgy féltek, hogy sírtak, hiába magyarázták nekik, hogy nem kell a szúrástól félni, mert csak kicsit fáj.

– Hogy is hívják ezt? – szaladtak oda egymás után kezükben pálcikákkal és ceruzákkal Juzsó nénihez.

És Juzsó néni türelmesen elmondta vagy tízszer is:

– Injekció.

– És azokat az embereket, akik ne pusziljanak meg minket, azokat hogy mondják?

– Azok influenzásak. Influenza a betegség neve.

– Ezt majd elmondom anyukámnak is – ígérte meg Eszter, aki mindig elénekelte vagy elszavalta otthon, amit az óvodában tanult.

– Anyukám örül majd neki. Influenza, injekció, influenza, injekció! Csak megint nem tudom, hogy melyik a szúrás, és melyiket nem szabad megpuszítani.

– Majd séta közben megtanuljuk – mondta Juzsó néni –, gyérünk öltözködni. Azt mondta a doktor néni, hogy sokat kell sétálnunk. De addig húzzátok az időt, hogy már keveset se fogunk.

– Jó, jó – mondta öltözködés közben Ágika –, de nem hagyjuk magunkat összepuszítani.

Vége elindultak. A rövid sor végén Juzsó néni ment Zsoltival.

– Tudod mit? – árult el neki egy nagy titkot Zsolti. – Ha nagy leszek, én is doktor néni leszek.

– Talán doktor bácsi? – csodálkozott Juzsó néni.

– Azoknak is ugyanilyen táskájuk van? – kérdezte Zsoltika.

– Ugyanilyen – nyugtatta meg Juzsó néni.

– Hát jó, akkor doktor bácsi leszek – egyezett bele Zsolti.

TAVASZ-KERESŐSDI

– Itt a tavasz! – mondta Juzsó néni egy reggel.

– Hol van? Nem látom – nézegetett jobbra-balra Tamás, mintha keresné.

Ebből lett a tavasz-keresősdí, mert Anca is forogni kezdett, Pöske fölemelte a terítőket az asztalokról, Eszter meg négykézláb indult körbe a szobában.

– Itt sincs, itt sincs – csóválta a fejét, ahogy belesett az asztalok alá. Ágika persze utánozta. De nemcsak Ágika, mindenki.

– Elbújt! – jelentette ki Anca, amikor már mindnyájan körbemászták a szobát, és keresték a tavaszt a polcokon, a játékoszekrényben meg a pad alatt.

– Csak keressétek! – mondta Juzsó néni, és úgy mosolygott, mint aki tudja, hogy hol van.

– Jó, akkor játszunk tavasz-keresősdit, de te meg mondd, hogy hideg vagy meleg – kérte Misu, mert már sokszor játszottak keresősdit úgy, hogy Juzsó néni segített a keresőnek. Ha rossz

helyen kereste, amit eldugtak, akkor azt mondta, hogy hideg, ha a közelébe ért, akkor azt, hogy langyos, és ha már majdnem megtalálta, akkor azt, hogy meleg.

Juzsó néni beleegyezett, és a gyerekek mindenütt keresgéltek a tavaszt, mintha húsvéti tojás volna, amit eldugtak előlük a kertben. Keresték a fürdőszobában és a tálalóban is, de Juzsó néni egyre csak azt mondta: hideg.

Dani megunta, és az ablakhoz ment. És akkor eszébe jutott a pocsolya, amibe reggel belelépett. A pocsolya helyén nemrégén még jég volt, egy jó sima csúszka. De a jég elolvadt.

– Kint is lehet keresni? – kérdezte Dani.

– Langyos – nevetett Juzsó néni. – Kimegyünk a kertbe.

Felvették a kabátjukat. Már senkinek se kellett segíteni.

Kint a kertben a nagycsoportosok ástak. A kiscsoportosok körbeállták őket, és egyszerűen elfelejtették a tavaszt. Ők is szerettek volna ásni. De nekik nem volt ásójuk.

– Juj, ezt már megmondom! – nyafogott Ágika. – Mi mért nem áshatunk?

– A következő tavasszal már ti is kaptok ásót – ígérte Juzsó néni –, és helyet is a kertben, amit feláshattok. De most mást csinálunk. Megkeressük a tavaszt.

– Én inkább ásnék – mondta Zsoltika –, és majd a következő tavasszal megkeresem a tavaszt. – És hogy meggyőzze Juzsó nénit, hozzátette: – Én már ástam a nagymamánál, amikor ott nyaral-

tunk! És ott volt egy kecske is. A kecskét is én legeltettem. Mert a kecskének csak akkor lesz sok teje, ha sokat legel.

– Szereted a kecsketejet? – kérdezte Juzsó néni.

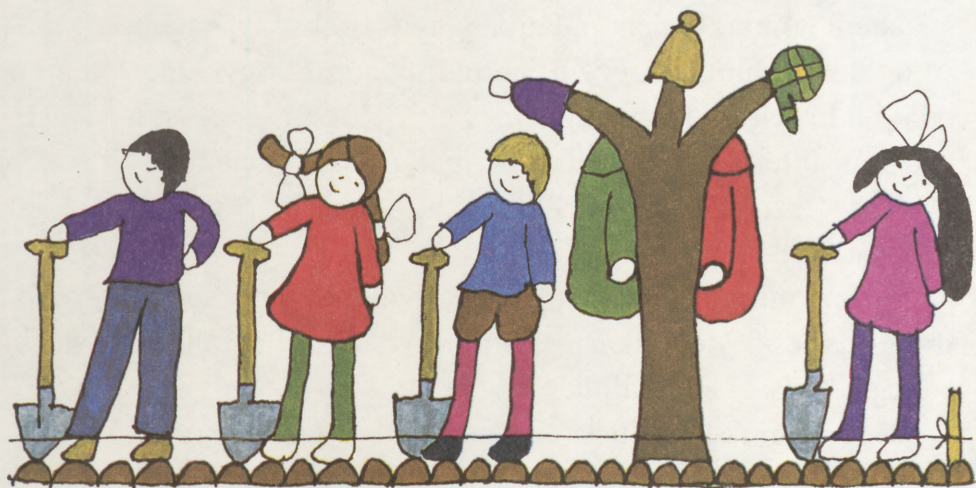
– Nem – mondta Zsoltika. – Csak a kecskét. De ha itt lenne egy kecske, akkor én legeltetném, a többiek meg ihatnák a finom kecsketejet.

– És ha lenne egy kecskénk, akkor vehetnénk hozzá egy orrszarvút is! – lelkesedett Gábor.

– Orrszarvút? – csodálkozott Juzsó néni. – Minek?

– Mert én kint voltam egyszer az Állatkertben a nagypapámmal – mesélte Gábor –, és láttuk az orrszarvút, aki egy kecskével lakott együtt. És mondta ott egy bácsi, hogy azért laknak együtt, mert az orrszarvú a kecske nélkül mindig szomorú. De ha ott van a kecske, akkor jókedvű. És ha nekünk lenne egy kecskénk, akkor biztosan neki is hiányozna az orrszarvú, és szomorú lenne egyedül.

De Zsoltika ezt nem hitte el.

– A nagymamánál nincs orrszarvú, és a kecske mégse szomorú.

– Vegyünk inkább egy kutyát! – mondta Tamás. – Olyan nagyot, amin lovagolni is lehet!

– Juzsó néni, cicát! Kiscicát! – könyörgött Ágika. – Egy fehérret meg egy feketét!

A gyerekek teljesen elfelejtették a tavasz-keresősdit. Mindenki a magáét fújta: – Vegyünk egy nyuszt! Egy mackót! Egy barikát!

A nagycsoportosok közben felásták a spárgával kijelölt részt a kertben, és nézték, hogy milyen szép lett. Éppen úgy, ahogy a kertész bácsik szokták a parkban.

– És most mi lesz itt? – kérdezte Balázska, mert már nem bírta tovább nézni, hogy a nagycsoportosok milyen elégedetten nézik a felásott földet.

– Ide majd virágpalántákat ültetünk – mondta Biczó, a legnagyobb nagycsoportos. – Most még odabent vannak a palánták két ládában, mert kint még megfáznának.

– Juzsó néni! A Biczóék palintákat ültetnek! – újságolta Balázska az óvó néninek. – Én is szeretnék palintázni!

– Nem palinta, hanem palánta – javította ki Juzsó néni. – A palintát csak a hintával együtt mondjuk, úgy hogy hinta-palinta, azokat a kis virágokat pedig, amelyeket először ládában nevelnek, és azután ültetnek ki a szabadba, palántának hívják.

– Kár – szomorodott el Balázska –, nekem a palinta sokkal jobban tetszik.

– Juj, ezt már megmondom! – nyafogott megint Ágika. – Nekik viráguk is lesz! Nekünk meg virágunk sincs, meg állatunk sincs, és még a tavaszt se találjuk!

– Mert nem is keresitek – mondta Juzsó néni, és igaza volt. Folytatták hát a tavasz-keresősdit.

Tamás talált egy csigát, Misu két gilisztát; Gábor egy madarat látott meg, Juzsó néni azt mondta, cinege. Anca talált egy ibolyát. Aztán Eszter is. Aztán Ágika is. A kert egyik sarka tele volt ibolyával. Balázska észrevette, hogy a fákon már egészen kövérek a rügyek, és ki akarnak bújni a levelek. Pöszke friss zöld füvet talált a régi levelek alatt. Meg egy bogarat.

– Hát azok? – kérdezte Eszter, és a régi virágágy közepére mutatott, ahol kis hegyes, sárgászöld levelek bújtak ki a földből.

– Azokból lesznek a piros tulipánok – mondta Juzsó néni –, de van köztük sárga meg fehér nárcisz is.

– És ezeket nem kell palintázni? – kérdezte Ágika.

– Nem, ezeket nem kell palántázni, egész télen át bent voltak a földben. Eddig aludtak, most kinőnek.

Ez is érdekes volt, de a legjobban mindenkinek a béka tetszett. Helyes kis zöld béka volt, Dani találta.

Ott reszketett Dani tenyerében, látszott, hogy fél.

– Juj, ezt már megmondom! – kiabált Ágika. – Dani bántja a szegény kis békát!

Ami persze nem volt igaz, de a béka úgy megijedt Ágika hangjától, hogy leugrott Dani tenyeréből, és eltűnt a levelek között.

– Még mindig nem meleg? – kérdezte Misu Juzsó nénit, mert szerette volna, ha már megtalálják a tavaszt. Éhes volt.

– Dehogynem – nevetett Juzsó néni. – Már meg is találtátok, ez mind a tavasz.

És akkor kisütött a nap is, és egyszerre egészen meleg lett, mintha csak azt akarná mondani, hogy ő is hozzátartozik a tavaszhoz, amit a gyerekek megtaláltak.

A dadus néni kikiabált az ablakon, hogy jöjjenek már ebédelni. Nem is kellett kétszer mondania, szaladtak befelé.

Amikor Pöszke fel akarta akasztani a kapucnis piros ballonját a fogasra, leszakadt az akasztója. Éppen úgy, mint az első napon. És Daninak eszébe jutott, hogy Pöszke télen nem ebben a kabátban járt, és ezt a piros kapucnisat nagyon régen nem látta.

Délután a gyerekek lerajzolták, hogy mi jut eszükbe a tavaszciról. A legtöbbet rajzoltak meg füvet, mert azt könnyű rajzolni. De Misu madarat rajzolt, Tamás csigát, Zsoltika kecskét. Dani békát szeretett volna, de sehogy se sikerült. Hát lerajzolta helyette Pöszke piros kapucnis kabátját.

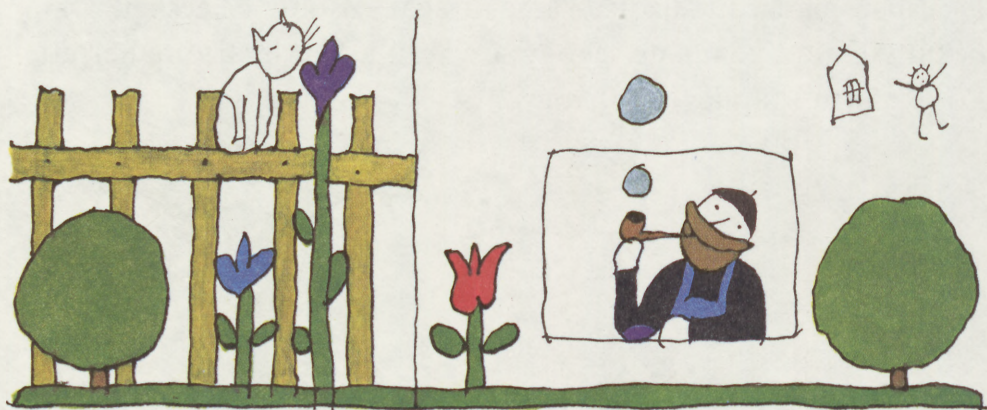
HOGY MEGNŐTTÜNK!

Amikor Dani először ment óvodába a nyaralás után, a dadus néni összecsapta a kezét.

– Hogy megnőtt ez a gyerek!

A dadus néninek igaza volt, mert Dani valóban megnőtt. Ez biztos, mert új cipőt kellett neki venni, és a nadrágja is kicsit rövidebb lett.

Az óvodában is sok minden változott néhány hét alatt. Volt, ami megnőtt, és volt, ami összement. Megnőtt a fű a kertben, megnőttek a bokrok a kerítés mellett, megnőttek a virágok a pancsoló végében, és megnőtt a fűtő bácsi szakála. Az nőtt a legtöbbet, mert azelőtt egyáltalán nem volt neki.

De összement a pancsoló, mert a Balaton sokkal nagyobb volt, és összement a játékház, mert Daniék is ilyen faházban laktak, de sokkal nagyobbban, és valahogy összement az egész udvar.

Az is lehet, hogy csak Dani lett nagyobb.

Dani Juzsó nénit kereste, mert szerette volna, ha ő is összecsapja a kezét, és azt mondja neki, hogy nahát, hogy megnőtt

ez a gyerek! És ha mind a két Juzsó néni itt van, akkor mind a kettő. De egy Juzsó nénit se látott, beszaladt hát a szobájukba. Biztosan ott lesz. Vagy ott lesznek.

Csakhogy a szobában egy egészen új óvó néni volt, egészen új gyerekekkel. Az új óvó néni kedvesen nézett Danira, de az új gyerekek csúnyán néztek, és kettő sírt is. Pedig csak hárman voltak.

– Ez a mi szobánk! – akart tiltakozni Dani, amikor végre meghallotta a folyosóról Juzsó néni hangját. És éppen azt mondta, amit hallani szeretett volna:

– Nahát, hogy megnőtt ez a gyerek! Dani, csak nem akarsz visszamenni a kiscsoportba? Gyere gyorsan, nézd meg az új szobánkat, a régit átadtuk a kiscsoportnak.

És Dani szaladt Juzsó néni után az új szobába, és mindjárt látta, hogy ez az ő szobájuk, mert hiába volt új az ajtó és új a szőnyeg, és újak az asztalok meg a székek és a polcok meg a padok, de a pad végén ott ült Pöszke.

Pöszke nem nőtt meg, csak több szeplő volt az orrán, és most is minden piros volt rajta, mint amikor először látta.

– Szia! – szaladt oda Dani Pöszkéhez. – Juzsó néni azt mondta, hogy mekkorát nőttem. A dadus néni is csodálkozott, hogy mekkorát nőttem!

De Pöszke nem akart csodálkozni.

– Nézd meg a babot! – mondta, és a cserépre mutatott, amibe a babot ültették még tavasszal. Ami igaz, igaz, a bab sokkal többet nőtt, mint Dani. Egy karóval meg is kellett támasztani, hogy el ne dőljön.

Közben egymás után jöttek a gyerekek, és mindenki örült a másoknak: szia, szia, szia!

Amikor már sokan voltak, akkor Juzsó néni azt mondta, hogy nézzenek jól körül, és gondolkozzanak, hogyan lehetne még szebb az új csoportszoba.

Mindenki gondolkozott, de nem ugyanazt találták ki. Misu össze akarta tolni az asztalokat, hogy egy nagy asztal legyen, Dani meg sorban a pad elé akarta állítani, Ágika át akarta vinni a másik sarokba a babaházat, Zsoltinak meg eszébe jutottak a régi játékok.

– Ide süss! – mondta Zsolti súgva Misunak. – Hozzuk át a régi szobából a régi játékokat, mert igaz, hogy sokat nőttünk, de azért tudunk még azokkal is játszani.

Misu úgy gondolta, hogy ez nagyon jó lesz, és mindjárt elmondta Daninak is. Hárman indultak a régi szobába, hogy áthozzák a játékokat.

– Hova mentek? – szólt rájuk Juzsó néni, és meg kellett mondani neki, pedig jobban szerették volna meglepni a sok játékkal.

De Juzsó néni így is nagyon meg volt lepve.

– Hát ezt meg hogy gondoljátok? – kérdezte, pedig már tudta, hogyan gondolták. – Elhoznátok a kiscsoporttól a játékokat?

– De azok a mi játékaink – mondta Zsolti –, mindig mi játszotunk velük!

– Eddig ti játszottatok velük, mert ti voltatok a kiscsoportosok – mondta Juzsó néni. – De ha most elhozzátok az új kiscsoporttól a játékaikat, akkor nem lesz mivel játszaniuk. És nem fogják elhinni, hogy jó óvodába járni. Meg aztán mit gondoltok, mi lett volna, ha a mostani nagycsoportosok is így gondolkoznak?

– Akkor ők is elvitték volna innen a játékokat a nagycsoportba! – találta ki Dani.

– A régi nagycsoportosok meg elvinnék magukkal az iskolába! – mondta Misu, mert most már ő is értette.

– És akkor a végén alig maradna itt az óvodában játék – fejezte be Juzsó néni. – Az mégsem lenne jó. Igaz?

A gyerekek hallgattak, ami azt jelentette, hogy igaz.

Aztán Eszter súgott valamit Pöszkének, aztán Pöszke Ancsának, aztán Misu is súgott Daninak és Dani is Zsoltikának.

Juzsó néni nem kérdezte, hogy mit sugdosnak.

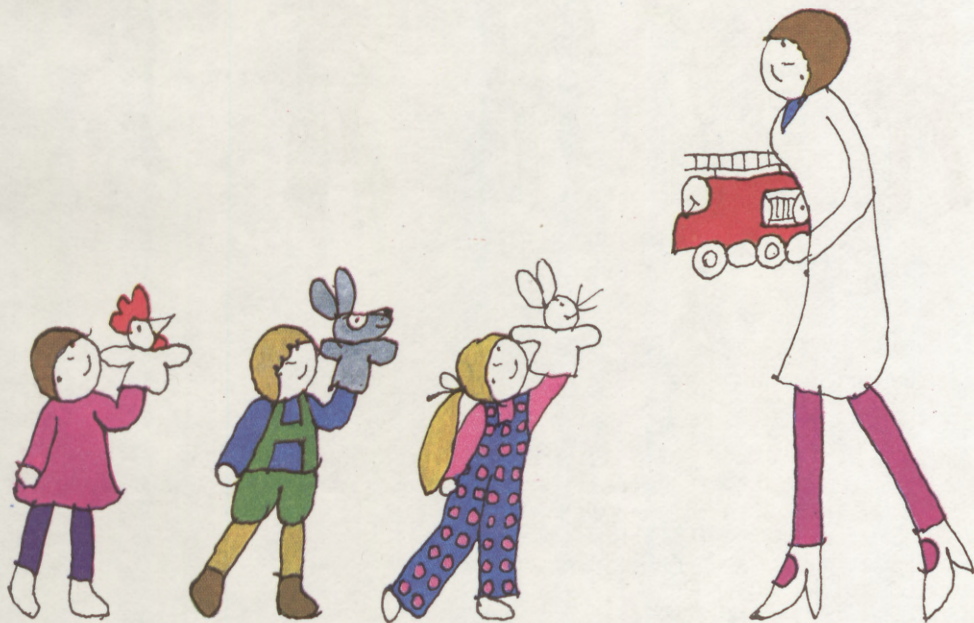
A vége az lett, hogy Gáborka arra kérte az óvó nénit, hogy csakis és egyedül a tűzoltókocsit hozza át nekik a kiscsoporttól, mert azt a régi nagycsoportosoktól kapták ajándékba.

Juzsó néni beleegyezett, és átment a kiscsoporthoz. Amikor visszajött a tűzoltókocsival, a gyerekek már az ajtóban várták. Kezükhöz egy-egy bábú volt, nyuszi, csacsi, kakas, cica, bohóc.

– Ezt meg mi adjuk ajándékba a kiscsoportnak, és megmutatjuk, hogy kell velük játszani – mondta Pöszke. – Akkor majd elhiszik, hogy jó óvodába járnak.

– Nahát, ti igazán megnőttetek – mondta Juzsó néni –, mert ilyesmi csak nagy gyerekeknek jut eszébe. És most kaptok tőlem egy-egy puszit.

– Mert szeretsz bennünket! – kiáltotta Ágika, és igaza volt.

TARTALOM

MÁR ÓVODÁS VAGYOK	5
DANI KULCSA	10
A PORSZÍVÓ-FŰNYÍRÓ-HELIKOPTER	16
ZSOLTIKA RÚG	20
HOGYAN LETT KÉT ÓVÓ NÉNIBŐL EGY?	26
ZSÁKOS GÁBOR BÁCSI	32
A DOKTOR NÉNI TÁSKÁJA	40
TAVASZ-KERESŐSDI	46
HOGY MEGNŐTTÜNK!	52

Harmadik kiadás

Három éven felülieknek

ISBN 963 11 6761 5

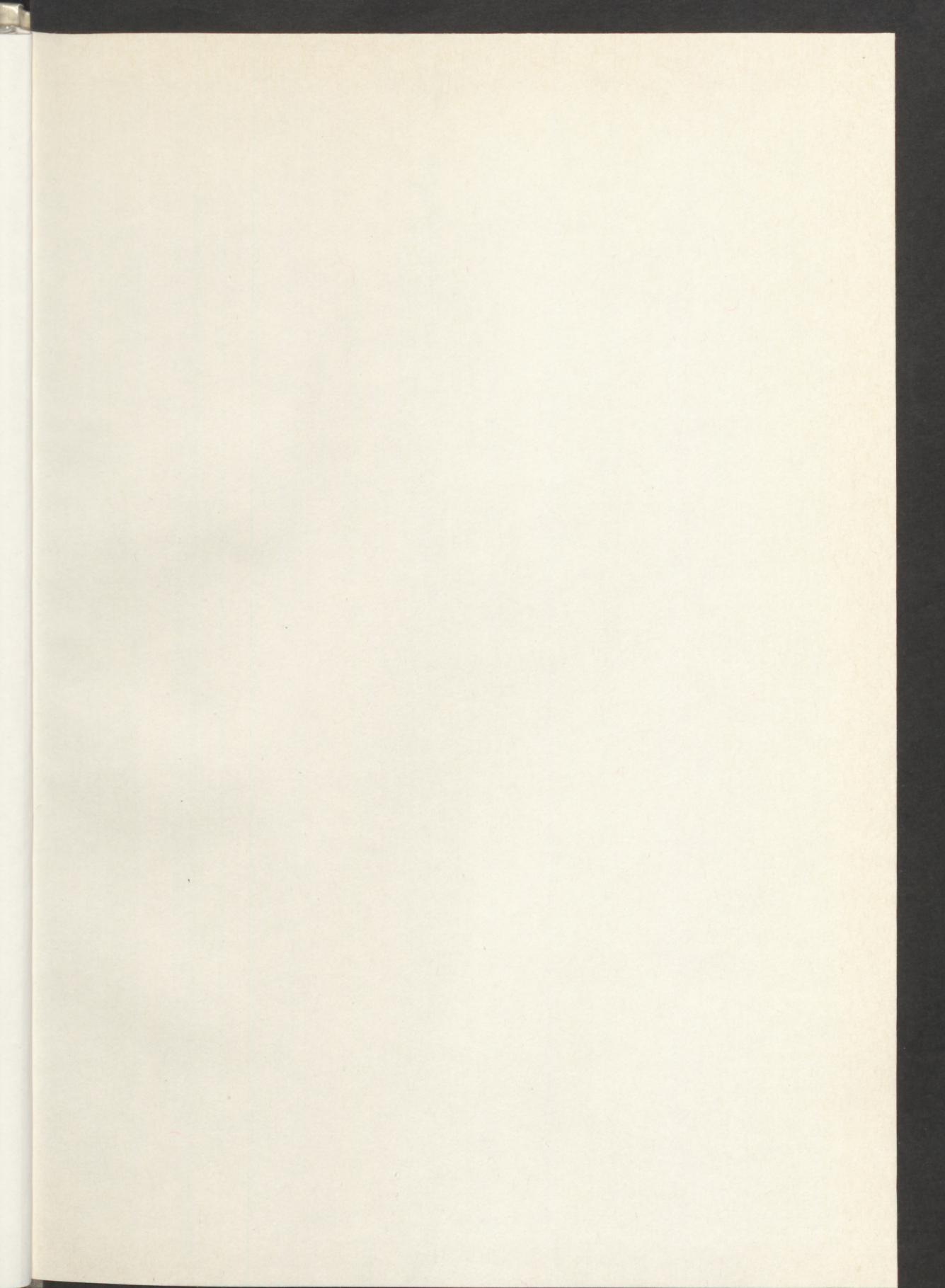
Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest. Felelős kiadó: Sziládi János igazgató
Franklin Nyomda (91/0005), Budapest, 1991. Felelős vezető: Mátyás Miklós igazgató
Szedte a Fényszedő Központ Kft. (910552/10)

Felelős szerkesztő: Gácsai Klára · Műszaki vezető: Török Károlyné

A kéziratot gondozta: B. Hári Lenke · Képszerkesztő: Zigány Edit

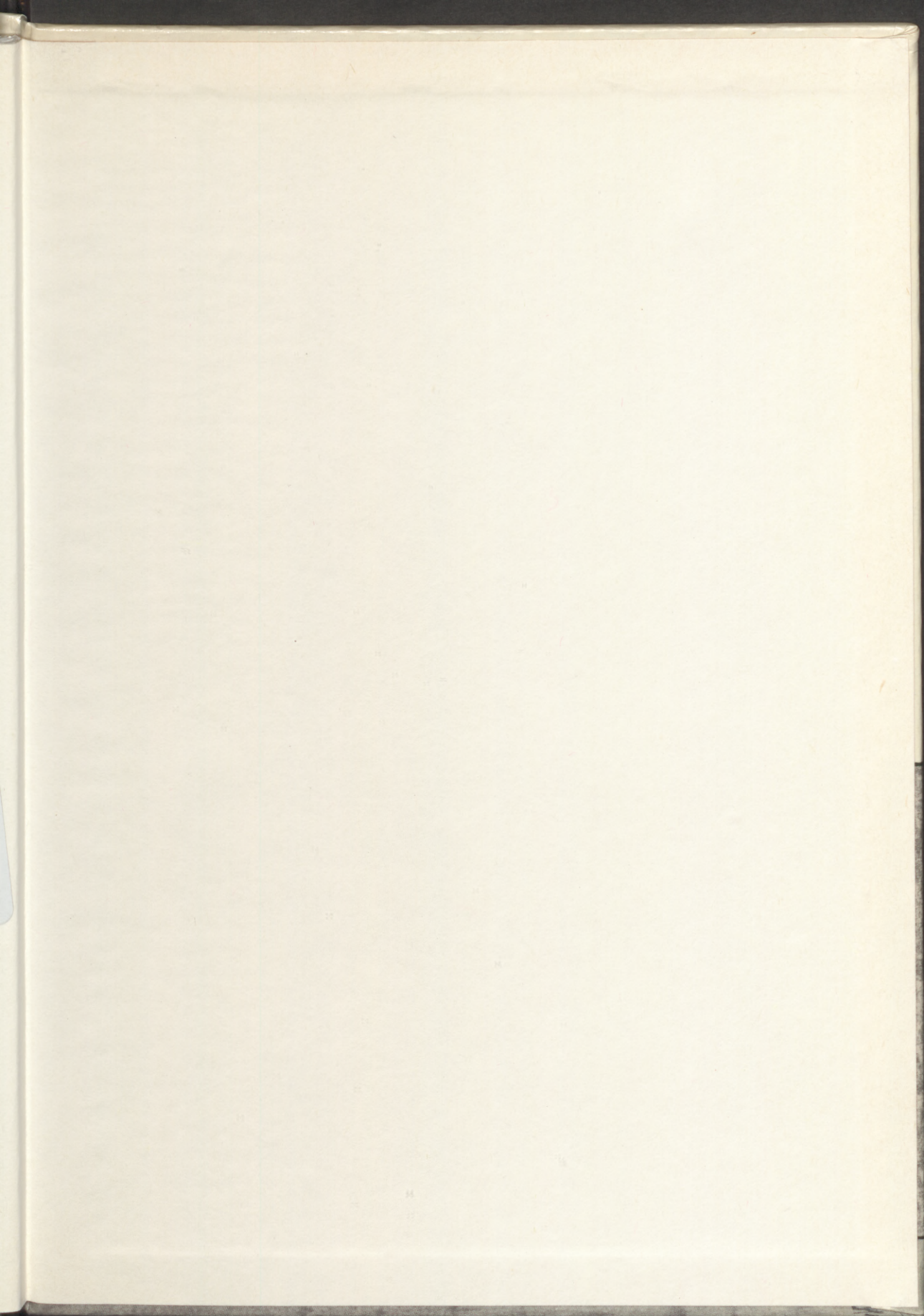
Műszaki szerkesztő: Deák Ferencné

Terjedelem: 4,9 (A/5) ív. IF 6537

3117-3

„Amikor Dani először ment óvodába, nagyon örült annak, hogy már óvodába mehet, csak még annak nem tudott eléggé örülni, hogy ott is kell maradni.”

Mert így van ez, hogy az ember örül is meg nem is. Akkor is így van, ha az ember történetesen még kicsi.

Hiszen nagyszerű dolog az – rang és tisztesség! –, hogy valaki már óvodás!

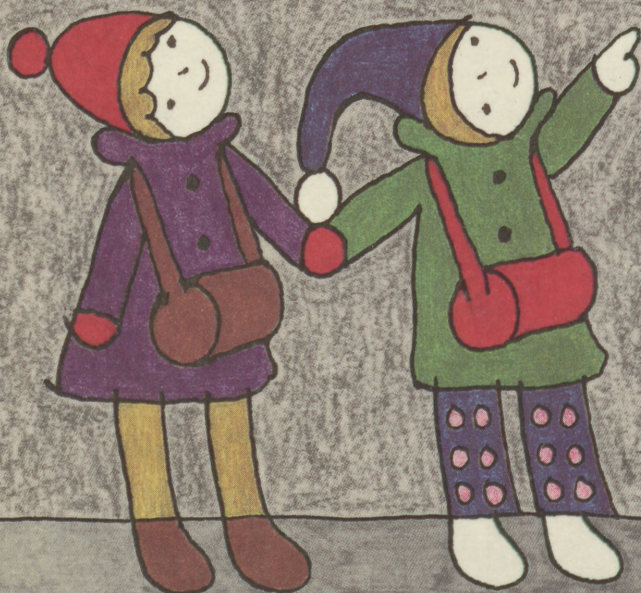
Viszont mégiscsak: nincs ott Anyu, csak az óvó néni, idegen a hely, idegenek a gyerekek, és nem lehet hazaszaladni.

Hát így kezdődik. De szerencsére felülkerekedik a kiscsoportosban is az „óvodásöntudat” – és ezzel elkezdődik az óvodai élet, a maga mindennapi kis történéseivel, örömeivel és szorongásaival.

Janikovszky Éva vidám, okos, nagy gyermekismeretre valló könyvét – amely már öt külföldi kiadást is megért – Réber László derűs, színes illusztrációi egészítik ki.

Az új kiadást elsősorban óvodás korú gyerekeknek – és szüleiknek – ajánlja a kiadó:

168 Ft

JANIKOVSKY ÉVA · MÁR ÓVODÁS VAGYOK